

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

catcristiana

45 Anys

“L'Església ha de donar esperança i crear gestos que ajudin a veure que no tot està perdut”

El patriarca llatí de Jerusalem, el cardenal Pierbattista Pizzaballa, ha participat en la celebració Sent la Creu, dedicada enguany a la pau a Terra Santa

P 8-13

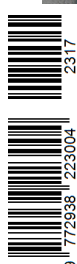

El Papa rep en audiència privada el patronat i l'equip directiu de la Sagrada Família

© Vatican Media

P 16 - 17

SUMARI

3 MARÇ 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
Reportatge	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

26-29

Dones empoderades

Projecte de cooperació desenvolupat
per SED Catalunya i la Fundació
Huellas de Colòmbia

38-39

**Nou llibre de
Xavier Morlans**

“Capellans cèlibes i capellans casats. Dos pulmons per a una Església sinodal”

18-20

**Poble de Déu unit
en la missió**

El Seminari de Tarragona acollirà la Jornada d'Apostolat Seglar de les diòcesis catalanes

47

**F. Xavier Simarro, autor
d'“Un net i un avi.
Vuitanta dies junts”**

Simarro explica que “gràcies a la fe i a Déu, el Biel és un camí a recórrer”

EDITORIAL

Portaveu de pau

El cardenal Pierbattista Pizzaballa, patriarca llatí de Jerusalem, ha visitat Barcelona amb motiu de la celebració Sent la Creu, a la Sagrada Família, organitzada pel Secretariat diocesà de Pastoral amb Joves en l'inici de la Quaresma.

Durant la seva estada, el cardenal franciscà ha concedit diverses entrevistes als mitjans de comunicació, entre els quals *Catalunya Cristiana*. De fet, és la segona vegada que atén el nostre setmanari des de l'esclat de violència el 7 d'octubre.

Entre les dues entrevistes han passat quatre mesos i, malgrat això, la situació continua sent igual de dramàtica, especialment per a Gaza i Cisjordània. Per això Pizzaballa no s'està de criticar la passivitat de la comunitat internacional, tan àgil i resoltiva a l'hora d'actuar en altres conflictes.

Hi ha hagut una tònica en totes les intervencions, especialment en l'homilia a la Sagrada Família, i és l'alerta que fa a l'ús del llenguatge com a creador de pensament i d'idees, una construcció mental que fins i tot en temps de pau pot generar conflicte i violència, amplificada a més per les xarxes socials.

Els infants que neixen i els joves que pugen a Israel i Palestina, quin llenguatge aprenen des de petits? A casa, a la comunitat, es parla de l'altre com d'un germà?, o com d'un enemic?, o encara pitjor, com d'algú que no mereix la nostra compassió? D'això també va la guerra: de les paraules i del llenguatge que fem.

Un dels moments més emotius de la celebració a la Sagrada Família va ser una pregària interreligiosa, una imatge que avui dia es fa difícil de veure a Terra Santa, on les comunitats estan tancades dins del propi dolor. Una noia jueva, la Hannah, un noi àrab, l'Elías, i un periodista catòlic, el Pedro Javier, pregant junts davant la gran creu blanca de Terra Santa amb la paraula *pau* inscrita en llatí, català, castellà i anglès.

Com que el llenguatge construeix pensament, siguem portaveus de pau; que la paraula *pau* ens aflori en tot moment als llavis, al pensament, al cor.

.....

Subscriui-vos-hi

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

XAVIER ROCA BAS

@xrocabas

21/02/2024

Delegat de l'Oficina de

Comunicació del bisbat de Girona

Això fa molt de respecte... Més

de 3.000.000 d'iris escane-

jats, 300.000 a Espanya, i part

d'ells amb dades personals

incloses. Tot plegat, amb el

creador de ChatGPT al darrere.

Benvinguts en aquesta nova

fase del món orwel·lià de 1984

JORDI ARMADANS GIL

@Jordi_Armadans

21/02/2024

Polític i periodista

Ha mort Juan María Uriar-

te, un bisbe que va fer molta

feina, a vegades de forma

pública, sovint callada, per fer

possible la fi de la violència al

País Basc

OBISPO JUAN CARLOS ELIZALDE

@ObispodeVitoria

23/02/2024

Bisbe de Vitòria

Dolor i tristesa pel terrible in-

cendi a València. Preguem per

les persones mortes, desapa-

regudes i pels veïns que s'han

quedat sense casa. I agraïment

als bombers i sanitaris per la

seva gran tasca d'auxili. Dies

com aquest han de mostrar el

millor de nosaltres

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

CENTENARI DE LA RÀDIO AL PALAU ROBERT

Una edició especial del programa *Fabricació pròpia*, amb Mercè Raga i el seu equip, va acompanyar els oients el 21 de febrer en directe des del Palau Robert de Barcelona. En una sala d'aquest emblemàtic edifici de la Generalitat i amb públic, es va expressar la ràdio més visible, per celebrar el centenari d'aquest mitjà. Grans veus de ràdio, entre elles les d'Antoni Bassas i Òscar Dalmau, s'hi van fer presents, juntament amb les orientacions de Josep Maria Virgili (mestre Virgili) sobre la llengua catalana.

Entre altres grans moments,

destaquen un col·loqui amb Tomàs Molina i Quim Morales, les actuacions musicals en directe dels Ginetà i del duet de pop còmic Arribar i Ploure, l'aportació de la locutora de publicitat Beth Bardají amb indicatius en viu i molts sons de persones i realitats històriques. Antoni Bassas va recordar la gran credibilitat del mitjà, que l'ha acompanyat tota la vida, des que la seva mare "proclamava que la ràdio havia dit això o allò". Va destacar que, entre la seva família, veia clar que "la ràdio porta el món a casa".

Zoom MACIÀ GRAU

Aquest mes de febrer s'han complert dos anys de la invasió de Rússia a Ucraïna, que va començar el 24 febrer del 2022 i que encara no mostra cap senyal que pugui acabar properament. En aquest context, Ajuda a l'Església Necessitada (ACN Espanya) ha engegat la campanya "Ucraïna, no et vull oblidar", amb l'objectiu de socórrer una Església desbordada pels traumes i que demana ajuda davant l'augment de la indiferència externa. La campanya se centrarà en l'ajuda als sacerdots, religiosos i religioses, que estan desbordats en l'atenció a la gent i cada vegada més empobrits. Des de l'inici del conflicte, ACN ha donat suport a l'Església d'Ucraïna amb més de 600 projectes i més de 15 milions d'euros.

L'efemèride

4 de març del 1907

Neix a Peralada el compositor de sardanes Joaquim Serra, finit el 1957

Contrapunt

Els beneficis de practicar esport

**JOAN ELIAS
I COSTA**

Director de Càritas
Diocesana de Solsona

Practicar un esport fa que la persona se senti part de l'equip, i això l'ajuda a trencar barreres socials

Des de molt jove he pogut gaudir de la neu. Per sort vaig néixer a la ciutat de Berga, on a principis del segle passat s'hi varen fer les primeres esquíades a la zona dels Rasos de Peguera. Els esports que podem practicar en plena natura sempre són beneficiosos per al cos i per a la ment.

Durant molts anys anar a la neu era sinònim de ser d'una classe privilegiada. Avui aquest esport s'ha socialitzat, i podem gaudir de la neu fent esquí de muntanya o passejades amb raquetes, amb una despesa mínima pel lloguer de material. A més, per aprendre a esquiar els nens, gairebé totes les escoles ofereixen setmanes blanques, perquè puguin fer un tast de neu.

Practicar un esport fa que la persona se senti part de l'equip, i això l'ajuda també a trencar barreres socials, i ens fa estar bé el fet de sentir-nos-hi acollits. En el món de l'esquí és molt important tutelar la persona que vol practicar aquest esport, ja que requereix d'uns moviments diferents dels que fem quan caminem o correm, i això necessita d'un bon acompanyament en els seus inicis; quan parlem d'acompanyar en la pràctica de l'esquí ens referim a l'ensenyament, la capacitat i la integració a un esport que el facultarà per desplaçar-se amb seguretat per pendents i, també, poder esquiar en grup, gaudint dels companys i del paisatge.

Però no és del món de l'esquí que

només vull parlar, sinó de poder gaudir de la natura i de la neu, compartint esport, excursions i companyia que ajudi persones d'altres llocs a integrar-se en aquest ambient de muntanya. Per la meua dedicació i formació en el món de l'esquí i en les meves sortides a la muntanya, tant amb esquís, raquetes o a peu, en tots els llocs que he estat, sempre m'he sentit acollit per la natura. Pot semblar estranya aquesta expressió, però quan estem per sobre dels 2.000 metres els paisatges desprenen una màgia que ens fa sentir especials. El vent, amb la seva força, fa volar la nostra imaginació, deixant gaudir la ment d'aquella pau, que només el silenci dels profetes pot trencar. ■

Punt de vista

Tenir un bon testament

**JOAN BUSCÀ
I AMBRÓS**

Economista

Amb el testament es dona i reparteix el patrimoni de la forma i a les persones que es vulgui

Un estudi recent de la Universitat de Màlaga vincula canvis en els testaments motivats per l'augment de l'esperança de vida i els canvis en les relacions de família. Un 57% descarta estalviar amb el propòsit de deixar patrimoni als fills. Solament un 9% espera viure la seva vellesa a casa seva amb un fill. La resta, amb residències o cuidadores. Un 51% afir-

ma haver ajudat els fills per sortir de casa i un 37% ha ajudat econòmicament els fills en l'últim any. Un 61% és partidari d'eliminar l'impost de successions. Un 83% està a favor de repartir l'herència perquè representa l'esforç dels pares que han fet pels fills. Gairebé un 10% confirma haver tingut conflictes familiars vinculats a una herència i un 33% coneix persones

que els han tingut. Es pot tenir i canviar el testament tantes vegades com es vulgui. Amb el testament es dona i reparteix el patrimoni de la forma i a les persones que es vulgui, familiars o no. No es pot preveure el dia del traspàs. Però sí que es pot preveure, planificar, canviar i actualitzar un testament. És bo i recomanable tenir sempre un bon testament a mà. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Quaresma, realisme i solidaritat

El papa Francesc, amb motiu de la Quaresma que estem celebrant, ha dirigit un missatge a tots els cristians titulat *A través del desert, Déu ens guia a la llibertat*. Us recomano a tots els diocesans la lectura íntegra d'aquest missatge.

En el breu espai d'aquesta carta, és difícil resumir totes les reflexions que el Papa exposa en el missatge de Quaresma. Per aquest motiu, em limitaré a remarcar dos aspectes: la crida a viure el realisme i l'acció solidària. L'acció social de l'Església té un pes rellevant dins de la nostra societat a través de moltes entitats, que no surten sempre a la llum, però que treballen incansablement. Càritas és un exemple notori del que fa l'Església. Així, en el darrer any, la nostra Càritas diocesana ha acompanyat més de 35.000 persones i prop de 80.000, si tenim en compte l'acció realitzada per les Càritas parroquials i arxiprestals. Aquestes persones ateses pertanyen a famílies que no tenen, moltes vegades, un habitatge digne ni cap tipus d'ingrés ni ajut.

Els quaranta dies de la Quaresma ens recorden els quaranta anys de l'èxode del poble jueu vers la terra promesa, que foren un llarg camí cap a la llibertat. "L'èxode de l'esclavatge a la llibertat —ens diu el papa Francesc— no és un camí abstracte. Perquè la nostra Quaresma sigui també concreta, el primer pas és voler veure la realitat."

Cal que siguem conscients de la nostra realitat, de les necessitats de les persones més vulnerables i no

ser-hi indiferents. Demanem al Senyor un cor bo i una mirada atenta per saber identificar els nostres germans, a través dels quals Ell se'ns fa present cada dia. Jesús ens necessita perquè ells, que viuen un temps de vulnerabilitat, no perdin l'esperança. Units a Déu podem ser agents d'esperança, podem donar-los l'empenta necessària perquè avancin. Com deia Péguy, l'esperança és una flama que ens ajudarà a caminar en la foscor.

És temps d'actuar, però a la Quaresma, com ens recorda el Papa, actuar és també aturar-se. És el sacrifici de no seguir aquell impuls interior que ens enganya i ens porta a viure la vida com una carrera contínua. Aturar-se és, doncs, una manera molt sana i necessària d'actuar. Cal que ens aturem per deixar passar tot el rum-rum i l'acceleració que portem a dins. Així, podrem posar-nos en actitud d'escolta. Una escolta que, tard o d'hora, ens obre al diàleg amorós amb Déu. Aquest encontre amb Ell ens va omplint d'un amor que ens fa percebre els altres com els nostres germans i ens fa ser conscients que tots formem part d'una mateixa i gran família.

Benvolguts germans i germanes, com ens diu el papa Francesc, la Quaresma és també "un temps de decisions comunitàries", de petites i grans decisions, que poden ser capaces de canviar el dia a dia de les persones i la vida quotidiana d'un país sencer. Reunim-nos, invoquem l'Esperit Sant i deixem que sigui Ell qui, a la llum de la Paraula, ens inspire les decisionsaprendreiencomplidelaforça necessària per dur-les a terme. ■

Cardenal Pierbattista Pizzaballa, patriarca llatí de Jerusalem

“ESTEM MOLT SORPRESOS PER LA ‘TIMIDESA’ DE LA COMUNITAT INTERNACIONAL, INCAPAÇ DE POSAR FI A AQUESTA TRAGÈDIA”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Fotos: Agustí Codinach

El patriarca llatí de Jerusalem, el cardenal Pierbattista Pizzaballa, ens apropa a la realitat de Terra Santa en uns moments especialment dolorosos. L'edició de Sent la Creu d'enguany s'ha dedicat a pregar per la pau a Terra Santa. Aprofitant la presència del cardenal Pizzaballa en aquesta celebració, conversem amb ell sobre el conflicte entre israelians i palestins, sobre la petita comunitat cristiana i el treball per la pau, entre d'altres temes.

El Nadal passat el van viure sense pelegrins i sense celebracions, com esperen viure aquesta Setmana Santa?

Tindrem una Setmana Santa preciosa, normalment la de Jerusalem sempre és una mica diferent de la de la resta del món. Enguany les dues Pasqües, la catòlica i l'ortodoxa, estan molt separades. Així que serà molt més senzill des de cert punt de vista. Farem totes les celebracions,

no renunciarem a cap d'elles, hem decidit que precisament en aquest temps d'emergència la reacció que volem és ser “normals”, fer-ho tot, i després, sobretot, perquè la Setmana Santa és la setmana de Passió i és molt proper al que estem vivint: la passió, la unitat en la presència de Crist, però també el desig d'esperança que es fonamenta en la resurrecció.

Al tancament d'aquesta edició ja s'han assolit els 30.000 morts en aquest conflicte entre Israel i Palestina, i la xifra continua augmentant. Per què no hi ha valor per aturar la massacre? Per què aquesta impunitat?

És una pregunta que tots ens fem. Estem treballant, com a Església, per intentar ajudar totes dues parts a trobar solucions, almenys un alto el foc temporal per ajudar la població de Gaza. En particular, ajuda humanitària perquè ara mateix hi ha escassetat fins i tot d'aliments bàsics, és una situació molt greu. També estem molt sorpresos per la “timidesa”, diguem-ne així, de la comunitat internacional, que és incapaç de posar fi a aquesta tragèdia.

Aquesta situació d'extrema violència, és una cosa que es podia preveure?

No, no podíem preveure una situació així. Sí que ens temíem que hi hauria un augment de la violència. Podíem intuir des de fa temps que les tensions anaven en augment, però no pensàvem en una cosa així. Per a nosaltres, ha estat una gran sorpresa que ha canviat totalment les perspectives, la situació actual, però també les perspectives de futur.

La solució passa per dos estats?

La solució de dos pobles i dos estats és molt discutida, perquè molts diuen que pràcticament ja no és factible. De fet, però, és l'única solució possible. Aquesta guerra demostra una cosa molt clara: que israelians i palestins no poden viure junts. I, per tant, cadascú ha de quedar-se a casa seva, també perquè cap dels dos no en marxarà. Així que està clar que tenint en compte també els fracassos del passat, les perspectives d'una solució són molt llargues, però cal començar i aquest és l'objectiu: dos pobles o dos estats, no hi ha alternativa.

I quin és el primer pas que cal

El cardenal Pizzaballa, durant
l'entrevista amb el nostre
setmanari.

fer?

La primera cosa és sortir d'aquesta situació d'emergència i, després, posar fi a totes les formes de violència. Necessitem un nou lideratge, tant a Israel com a Palestina, perquè no es pot construir una perspectiva de futur amb líders que estan esgotats, que no tenen cap possibilitat de ser-hi quan s'hagi de reconstruir.

Com se surt d'un conflicte tan deshumanitzat com aquest?

És una cosa de la qual ja he parlat diversos cops i que també he esmentat en la celebració de Sent la Creu. La primera forma de deshumanització es dona en el llenguatge, en les paraules que un fa servir. Sentim paraules terribles cap a l'altre, on l'altre és deshumanitzat. Ja no és una persona, ja no és fill de Déu, no ha estat creat a imatge i semblança de Déu. Tot això obre l'espai per a altres formes de violència, inclosa la violència física. Hem de començar per aquí, i no hem de tolerar cap forma de llenguatge violent que obri el camí a altres formes de violència.

S'ha normalitzat aquest llenguatge violent?

S'està normalitzant. Avui, malauradament, amb les xarxes socials, amb Facebook, això és molt més perillós i té un impacte molt més fort que en el passat. Amb una paraula n'hi ha prou, perquè després s'amplifica. Aquestes paraules creen un pensament, una forma de pensar, una actitud. Això no és secundari al conflicte, és part del conflicte.

Les joves generacions han crescut en un ambient de violència, d'odi, de venjança... amb ferides molt profundes. Amb aquest bagatge, es pot construir un altre futur?

Això és molt difícil i és un veritable problema. El problema és que si no comences a fer alguna cosa serà un cercle viciós. És a dir, aquest odi i aquesta violència crearan més odi i més violència, per la qual cosa hem de trencar aquest cercle. I aquí l'Església també ha de fer el seu paper, juntament amb les altres autoritats religioses, intentant crear oportunitats de trobada interreligiosa, parlar en positiu, donar esperança, crear gestos a la zona que ajudin la població a veure que no tot està perdut, però confesso que és molt difícil.

És aquest el paper que s'espera dels cristians a Terra Santa?

Repeteixo que és molt difícil,

perquè som pocs i perquè els cristians pateixen les mateixes situacions que tots els altres, perquè no són un poble a part i no és fàcil. I no tots els cristians tenen aquesta capacitat, aquesta possibilitat, però aquesta continua sent la nostra vocació.

En aquesta situació, s'ha reforçat l'ecumenisme?

He de dir que, des de fa molt de temps, no només pel conflicte, les relacions entre les Esglésies cristianes, les Esglésies tradicionals, els ortodoxos, els protestants, els grecs, etc., són molt bones, en tots els aspectes.

El diàleg interreligiós, en canvi, ha retrocedit?

El diàleg interreligiós té problemes en aquests moments. Cristians, jueus i musulmans no poden fer gestos junts. Cadascú està tancat en la narrativa de la seva pròpia comunitat.

Hi ha moviments pacifistes a Israel?

N'hi ha. Eren molt més poder-

sos, més forts en el passat, avui molt menys. Però n'hi ha, són un petit nínxol. Tot i que diguem que encara continuen sent la petita flama que resisteix, però no fan opinió pública.

Com és la fe dels cristians en aquests moments?

No es pot generalitzar, però he de dir que amb el començament de la guerra les esglésies estan més plenes. Hi ha més necessitat quan hi ha tanta violència. I, des del punt de vista humà, quan tot sembla perdut t'adones que cal mirar cap amunt i anar més enllà. Però és veritat que, sobretot els joves, també fan moltes preguntes sobre la fe, i sempre la nostra dificultat és aquesta, relacionar la fe amb la vida.

Es pregunten on és Déu?

Molts em fan aquesta pregunta i jo sempre responc que la pregunta és errònia. La pregunta no és on és Déu, sinó on és l'home. Què hem fet, amb la nostra humanitat? Què hem fet amb la nostra humanitat després del que vam veure el 7 d'octubre, el que veiem

L'edició de Sent la Creu d'enguany s'ha dedicat a la pau a Terra Santa.

a Gaza? La qüestió és que Déu no té res a veure amb el que fem. Déu ha de respectar la nostra llibertat, la qüestió és què fem amb la nostra humanitat.

Els cristians a Terra Santa cada vegada són menys, poden arribar a desaparèixer?

Desaparèixer completament, no. No ens desil·lusionem del tot. Som pocs, això és cert. I aquesta presència, des del punt de vista de la rellevància social, serà menor que en el passat, perquè els que marxen són els que pertanyen a la classe mitjana.

Amb el cardenalat vostè va declarar oferir la seva vida fins al martiri. I, de fet, es va oferir com a ostatge a Hamas a canvi de l'alliberament dels nens segrestats. Pesa aquesta responsabilitat?

És una responsabilitat que pesa molt. Entre els meus fidels hi ha palestins, hi ha israelians, i tots formen part de la mateixa comunitat. També hi ha moltes expectatives, es fan moltes coses i amb tan pocs

resultats. D'una banda, cal superar la idea del resultat i ser present en la comunitat. Però, de l'altra, veure els teus patir tant i ajudar tothom, ser a prop, no és fàcil. És una creu.

Des de Terra Santa, què ens demanen els cristians?

Demanen abans que res que es pregui per ells, que se'n parli. El món no coneix aquesta realitat, la dels cristians i Terra Santa. Demanen solidaritat. I després també demanen que els cristians vinguin, amb les peregrinacions. La guerra és en una zona de Gaza, però per a la resta del país és normal. Per això demanen que vinguin i que s'hi facin presents. Aquests pocs cristians necessiten veure que el món cristià s'hi fa present allà, a Terra Santa.

Què suposa per a vostès la proximitat que expressa el Papa amb Terra Santa?

És molt important per a nosaltres. Ens truca sovint, estem en contacte freqüent. No s'hi pot fer gaire, però ara mateix és important l'empatia,

“Aquesta guerra demostra una cosa molt clara: que israelians i palestins no poden viure junts”

“No hem de tolerar cap forma de llenguatge violent que obri el camí a altres formes de violència”

“L'Església ha de crear oportunitats de trobada interreligiosa, parlar en positiu, donar esperança, crear gestos que ajudin a veure que no tot està perdut”

LA PASSIÓ

DE CERVERA

TEMPORADA 2024

17, 23 i 29 DE MARÇ

6, 13 i 20 D'ABRIL

TRESOR DEL PATRIMONI CULTURAL IMMATERIAL
DE CATALUNYA I ANDORRA

VENDA D'ENTRADES

 www.lapassiodecervera.com

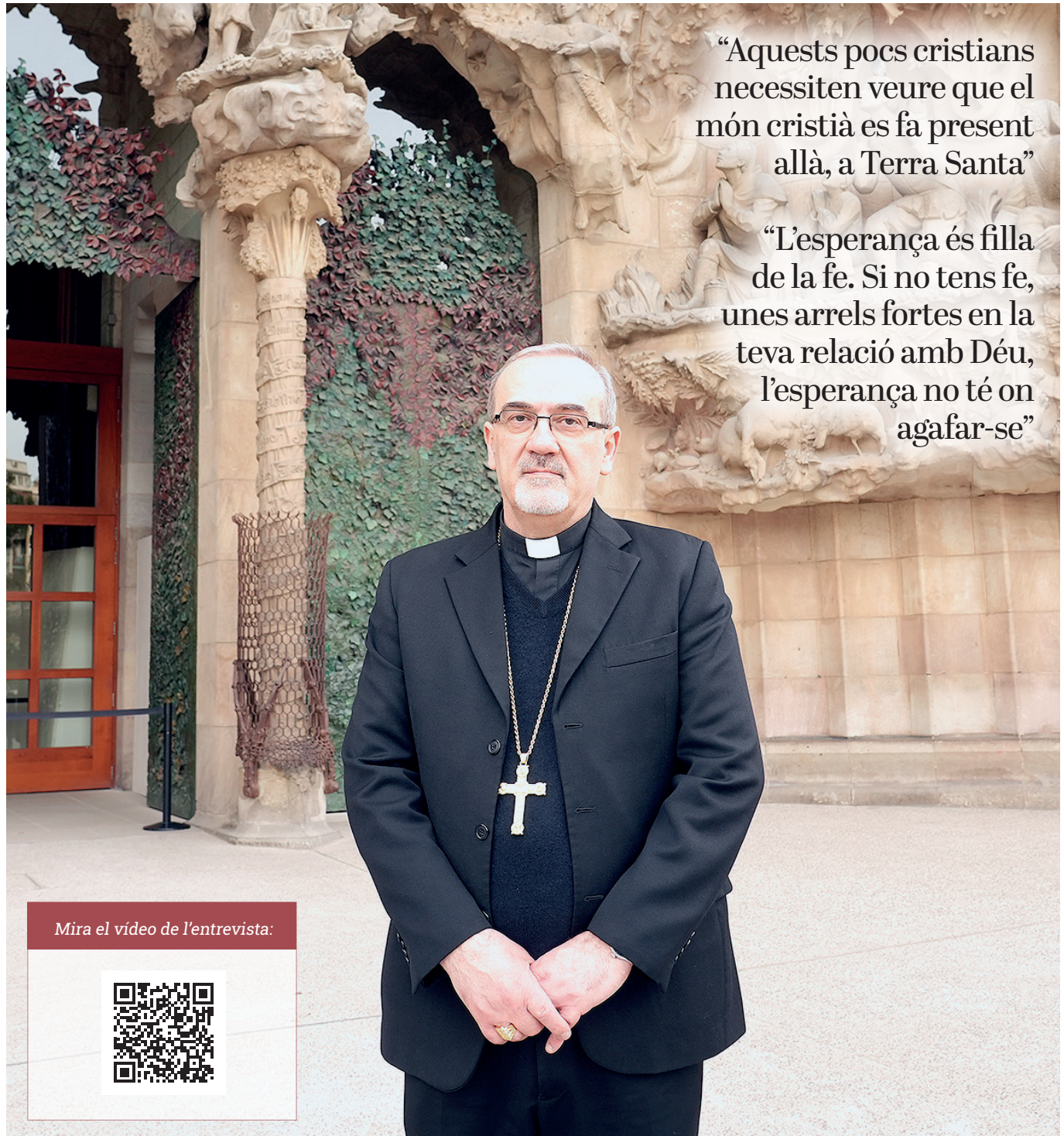
INFORMACIÓ AL TEL. 608 781 012
(DE 17 A 21 H.)

“Aquests pocs cristians necessiten veure que el món cristià es fa present allà, a Terra Santa”

“L’esperança és filla de la fe. Si no tens fe, unes arrels fortes en la teva relació amb Déu, l’esperança no té on agafar-se”

Mira el vídeo de l'entrevista:

El patriarca llatí de Jerusalem, davant la façana del Naixement de la Sagrada Família.

és a dir, tenir algú que sigui a prop teu, que et compregui, que et doni suport, perquè després arribarà el moment en què hakis de construir, que se’n recordin d’aquestes persones i se les tingui presents per treballar junts.

A Francesc se l’ha acusat d’equidistància en el conflicte entre Israel i Palestina. Imagino que també ho ha viscut vostè.

És cert, ens ataquen de totes dues bandes. Un dels problemes que patim és que tothom se sent víctima, però només víctima. Ca-

dascú està ple del seu propi dolor i no té espai per al dolor de l’altre. Nosaltres, com a cristians, no podem arribar a aquest punt; hem de ser a prop de tots, respectant la veritat. Això és important. No pot haver-hi empatia ni proximitat sense veritat, però sense ser excloents; sabent que en aquest moment on tothom està tan ple de la seva pròpia narrativa, probablement serem incompresos. Però arribarà un moment en el qual amb el temps això sortirà a la llum, arribarà la claror.

Malgrat els moments durs que li to-

capatir, de les seves paraules n’emana esperança. Com la manté viva?

L’esperança és filla de la fe. Si no tens fe, unes arrels fortes en la teva relació amb Déu, l’esperança no té on agafar-se. Així que la primera cosa és revisar la pròpia relació amb Déu, cosa que després significa també centrar-se en la pròpia relació amb l’home. I tenir el valor de veure-hi, en totes les circumstàncies, fins i tot en les més doloroses com la nostra en aquest moment, les fonts de llum que hi ha. En aquestes realitats podem basar la nostra esperança. ■

La celebració Sent la Creu va comptar amb la participació del cardenal Pizzaballa i el testimoni del periodista PJ Armengou

ELS JOVES PREGUEN PER LA PAU A TERRA SANTA

El Pedro Javier, l'Elías i la Hannah durant la vetlla de pregària per la pau.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Uns 2.000 joves de Barcelona, convocats pel cardenal Joan Josep Omella a la Sagrada Família, van donar inici a la Quaresma pregant per la pau a Terra Santa. I ho van fer el diumenge 18 de febrer amb la presència destacada del patriarca llatí de Jerusalem, el cardenal Pierbattista Pizzaballa.

En l'homília, Pizzaballa va posar en relleu la importància del llenguatge com a constructor de pensament i d'idees: "Després de la guerra haurem de trobar-nos i reunir-nos tots plegats per abordar aquesta crisi, però per fer-ho haurem de trobar paraules que no parlin de violència sinó d'entesa. No hem de fer-ho únicament perquè sigui necessari sinó perquè ens estimem."

"No tot està perdut a Terra Santa", va remarcar el cardenal franciscà, "hem entès que no estem preparats per a solucions temporals. I al final d'aquesta situació tan terrible, volem solucions permanents, que abordin els problemes de soca-rel, tant pel que fa

a l'aspecte polític com al religiós."

Va ser durant la celebració d'una nova edició de Sent la Creu, organitzada pel Secretariat diocesà de Pastoral amb Joves, que va començar el 2017 amb la creu de Lampedusa. Posteriorment, s'ha resat pels germans de Mossul (2018), Cambodja (2019), Bangassou (2020), Veneçuela (2021), Filipines (2022) i Ucraïna (2023).

La celebració va començar amb una vetlla de pregària per la pau davant d'una creu blanca amb la paraula "pau" en llatí, català, castellà i anglès. Una pregària protagonitzada per un àrab, l'Elías, i una jueva, la Hannah, i que va ser introduïda pel testimoni del periodista Pedro Javier Armengou, que ha estat fins ara corresponsal de Catalunya Cristiana a Jerusalem. Amb la seva dona, la Carlota, i el seu fill, el Simón, han viscut en primera persona la por i l'angoixa per la guerra, i han hagut de deixar a Terra Santa "llar, projectes i moltes persones que estimem".

"He vist com l'odi i la por transformen el cor i com n'és, de fàcil, destruir, mentre que construir és una tasca dura i feixuga, però enmig de la foscor sempre hi ha gent disposada a

donar la vida per la pau. Són aquestes les persones que ens mostren el camí a seguir", va manifestar el periodista durant una celebració que va comptar amb els cants de diverses corals, dirigides per Joan Alfons Hernández, i la música de Meraki, sota la direcció de Gabriel Porcel.

La col·lecta de la missa de diumenge 18 de febrer, tant la de la Sagrada Família com de totes les que es van fer a l'arxidiòcesi de Barcelona, va anar destinada a les necessitats dels germans de Terra Santa, en concret a beques per als estudiants de les escoles del Patriarcat Llatí de Jerusalem. ■

PJ ARMENGOU
"Enmig de la foscor sempre hi ha gent disposada a donar la vida per la pau. Són aquestes les persones que ens mostren el camí a seguir"

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana el **patronat i l'equip directiu** de la **Sagrada Família** visiten el **Papa**, parlem de la propera **Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya** i assistim a l'entrega del **X Memorial Pere Tena**

BASÍLICA DE LA SAGRADA FAMILIA. BARCELONA. ANTONI GAUDÍ

*Francesc va rebre
una maqueta
de la Sagrada Família.*

“És important que el clima d'oració no es perdi en els temples”, recalca Francesc

El Papa rep el patronat i l'equip directiu de la Sagrada Família

Foto de família amb el papa Francesc.

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS

Corresponsal a Roma

Fotos: © Vatican Media

Amb la culminació de les torres dels quatre evangelistes i projectant inaugurar la torre de Jesucrist de cara a l'any 2026, es pot dir que la Sagrada Família ja ha entrat en l'etapa final de construcció. Per aquest motiu, el papa Francesc va rebre en audiència privada, el 17 de febrer, el patronat i l'equip directiu de la Sagrada Família.

Abans d'iniciar els seus exercicis espirituals, el Sant Pare va voler dedicar un temps a agrair la tasca de tots els presents. El Papa va entrar a la sala i va saludar individualment totes i cadascuna de les persones convidades, entre les quals hi havia Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona; el rector de la basílica de la Sagrada Família, Mn. Josep Maria Turull; el president-delegat de la Junta Constructora, Esteve Camps; l'arquitecte director, Jordi Faulí, i els membres del patronat i l'equip directiu de la Junta Constructora de la Sagrada

Família, molts d'ells acompanyats per les seves famílies.

Després de la salutació i, fent alguna broma per ajudar a crear un clima familiar —en sintonia amb el seu caràcter—, va començar adreçant-los unes paraules. “És important que el clima d'oració no es perdi en els temples”, va ser el missatge que va voler recalcar el Pontífex, el qual ha volgut declarar, també, aquest any 2024 Any de Pregària, perquè tots els fidels es puguin preparar interiorment per al Jubileu del 2025.

En un ambient “agradable i acollidor”,

com ho defineix Mons. David Abadías després de la trobada, el Sant Pare va començar reconeixent la feina dels qui, com ells, tenen la responsabilitat de vetllar per la cura d'aquests llocs sagrats.

SIMBOLISME DE LA SAGRADA FAMÍLIA

El Papa va destacar l'estructura simbòlica de la basílica de la Sagrada Família, on cada portal representa un tema il·lustrat per passatges bíblics i emmarcat per la pregària. Des de la porta de la fe fins a la porta central de la caritat, Francesc va subratllar com n'és, d'important que la "fe predicada" es converteixi en oració viva sempre dirigida cap a Déu.

A més, va fer èmfasi en la figura central de la Sagrada Família com a recordatori del misteri de l'Encarnació i la

importància de l'adoració contemplativa dels misteris com a eina per "obrir-nos a la llum". Finalment, va convidar els presents a acollir els pelegrins amb una "actitud orant", per tal que contemplin el projecte iconogràfic d'Antoni Gaudí en la seva integritat i, d'aquesta manera, puguin elevar les seves mirades cap a la divinitat. ■

Francesc va subratllar com n'és, d'important, que la "fe predicada" es converteixi en oració viva sempre dirigida cap a Déu

L'arquitecte Jordi Faulí entrega a Francesc la maqueta.

MAQUETA DEFINITIVA

L'última vegada que la Santa Seu rebia una maqueta de la Sagrada Família era en el pontificat de Pius XII. Així doncs, gairebé 70 anys després, l'arquitecte Jordi Faulí va ser l'encarregat de posar en mans de Francesc la maqueta definitiva del temple i explicar-li com serà el projecte final. D'altra banda, se li va regalar un llibre d'Antoni Gaudí i se li va fer entrega d'una carta de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, que no va poder assistir a l'encontre. "Va estar molt atent i interessat", expressava Mons. Abadías, afirmant que van convidar Francesc a venir a Barcelona de cara a la culminació de la torre de Jesucrist, una proposta a la qual el Papa va respondre agraït, però que, de moment, no es pot confirmar.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Quaresma, camí vers la llibertat

Escriu aquest petit text iniciant el temps de Quaresma. Aquest any em va arribar el missatge que el papa Francesc escriu cada any per als diferents temps i, en aquesta ocasió, vaig poder llegir-lo amb calma. Em va semblar un text per poder pregar en aquest temps que podem dedicar a preparar-nos per a la Pasqua i per viure-la en plenitud.

D'aquest text vull assenyalar el que a mi em va cridar l'atenció i que penso que em pot ajudar en aquest temps; potser també a altres persones. Em convida a contemplar la realitat, a aturar-me per poder contemplar-la, i a posar l'atenció en tot allò que m'impedeix viure en plena llibertat.

De fet, el títol del missatge és *A través del desert Déu ens guia a la llibertat*. Sento que aquesta és la nostra missió: viure i recordar aquest camí de llibertat al qual estem cridades i cridats com a filles i fills predilectes de Déu. Jesús passà aquells quaranta dies al desert, abans d'iniciar la seva vida pública; després dedicarà moltes estones llargues a pregar, a fer soledat i silenci, a estar amb el Pare. La nostra vida, de vegades, nos ens ho facilita, però potser aquest temps podem fer l'esforç de fer més estones de silenci i deixar-nos guiar per Déu cap a la llibertat, per arribar a la Pasqua en millor disposició de viure-la en plenitud.

Si vivim aquesta conversió interna cap a una major llibertat hi ha un pas més que també ens diu Francesc: "Que es vegi l'alegria als rostres, que se senti la fragància de la llibertat, que s'alliberi aquest amor que fa noves totes les coses, començant per les més petites i properes", per tal d'oferir al món una nova esperança.

ESTHER BORREGO
Treballadora social

El Seminari de Tarragona acollirà la Jornada d'Apostolat Seglar de les diòcesis catalanes

Poble de Déu unit en la missió

Participants provinents de Catalunya a la trobada de Madrid, amb els bisbes Joan Josep Omella i Sergi Gordo.

IGNASI MIRANDA I CARME MUNTÉ

Fotos: Conferència Episcopal Espanyola

Tarragona acollirà el 9 de març la Jornada d'Apostolat Seglar de Catalunya, amb el lema "Primer anunci: Poble de Déu unit en la missió". La Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya convoca les 10 diòcesis per "fer visible la realitat del laïcat, ajudar a fomentar un coneixement entre tots, aportar elements formatius per créixer en consciència d'evangelització i recollir iniciatives que ajudin a promoure l'Apostolat Seglar".

Per a la trobada, de 10 a 17h al Seminari de Tarragona (carrer Sant Pau, 4), està programada una ponència del professor d'Història i escriptor Josep Otón, una estona de diàleg, l'Eucaristia i una visita, després de dinar, als nous espais arqueològics de la catedral i el museu diocesà.

El bisbe de Tortosa, Sergi Gordo, responsable de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya, diu en una salutació prèvia a la trobada que "venim d'un procés que fa temps que transitem, procés al qual hem estat convocades totes les persones batejades per ser fidels a la missió de comunicar l'alegria de la Bona Notícia de Jesús arreu del món". Sobre aquesta trobada del 9 de març a Tar-

ragona, Sergi Gordo destaca que "serà un bon moment per prendre consciència del repte de ser Església que anunciï Jesucrist amb obres i paraules".

SORTIR DE LA ZONA DE CONFORT

"La trobada s'està configurant com un moment vital i il·lusionant de l'Església, que vol que tot el Poble de Déu, en sinodalitat, sortim de la nostra zona de confort per transformar el món tot proposant el Crist, tal com diu el papa Francesc a *Evangelii gaudium*", manifesta Marcel Pallejà, delegat d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de Tarragona, en declaracions a Ràdio Estel. "Els laics i les laiques estem adormits i no acabem d'adonar-nos que, pel Baptisme, tots

som cridats a viure amb constància la missió evangelitzadora.”

Segons explicita el delegat d'Apostolat Seglar de Tarragona, sortir de la zona de confort vol dir, en el cas del clergat, sortir de la seguretat de les estructures eclesials; per als religiosos, sortir de les comunitats, i per als laics, de les llars familiars: “Hem d'anar sortint dels nostres espais més segurs, sortir de Natzaret per transformar la societat des d'una renovada Pentecosta, com diu el títol de la guia de treball del Congrés de Laics del 2020 “Poble de Déu en sortida”. És l'Esperit el que ens convoca a renovar l'Església obrint portes i finestres, i la trobada de l'Església catalana a Tarragona segur que serà un nou punt d'inflexió per fer-ho realitat.”

“És un repte anar junts fent aquest camí d'adonar-nos que tenim una responsabilitat, com a laics, de transmetre allò que se'ns ha regalat i de ser portadors de l'anunci de Jesucrist tant d'obres com de paraules”, coincideix a dir Anna Maria Almuni, delegada de Formació i Acompanyament del Laicat a l'arxidiòcesi de Barcelona.

VIVÈNCIA DE L'ENCONTRE DE PRIMER ANUNCI

La Comissió Episcopal per als Laics, Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola va organitzar, del 16 al 18 de febrer a Madrid, la Trobada de Laics sobre el Primer anunci amb el lema “Poble de Déu unit en la missió”. Va aplegar representants de les diòcesis espanyoles, de la vida consagrada i dels diferents moviments i associacions de laics. Hi van participar una setantena de persones provinents de Catalunya.

L'esdeveniment forma part d'un projecte global que ha posat en marxa aquesta Comissió per donar continuïtat al Congrés de Laics “Poble de Déu en sortida” (celebrat el febrer del 2020) i recollir les aportacions del procés sinodal a Espanya. En el Congrés es van proposar quatre línies d'acció: primer anunci, acompanyament, formació i presència en la vida pública. A cada tema se li dediquen de manera consecutiva dos anys de treball a les diòcesis, que conclouen amb una trobada final. En la trobada de febrer a Madrid es va culminar el procés del primer tema, centrat en el primer anunci: “Aneu per tot el món i prediqueu l'Evangeli.”

La trobada de Tarragona del 9 de març servirà per posar en comú i trans-

Membres del bisbat de Lleida que van assistir a la trobada de Madrid.

metre les experiències viscudes durant aquest Encontre de Primer Anunci a Madrid. “Amb ganes de conèixer el testimoni de tots ells, convoquem aquesta nova Jornada d'Apostolat Seglar”, comenta el bisbe Sergi Gordo en la convocatòria.

Tal com exposa Anna Maria Almuni, “les diòcesis catalanes fa anys que fem un camí conjunt i anem convocant una jornada anual on aprofundir els temes que ens ocupen. Aquest any la convocatòria vol ser l'explicitació i la comunicació del que hem viscut a l'Encontre de Primer Anunci que s'ha fet a Madrid. Per tant, ens trobarem a Tarragona per poder transmetre allò que hem rebut, viscut i experimentat. Ens sentim enviats i ens agradarà comunicar-ho i fer camí amb tots plegats”.

ELS DESERTS DEL MÓN

La trobada de Madrid va aplegar més de 700 participants, entre els quals prop de quaranta bisbes, a la seu de la Fundació Pau VI. La trobada tenia tres objectius clars: insistir en la vocació baptismal, que ens fa evangelitzadors; prendre consciència que tots els àmbits socials són espais privilegiats per a l'anunci de l'Evangeli, i concretar i impulsar processos i projectes per als propers anys que ajudin en el primer anunci i facilitin la creació d'espais d'acollida, escolta, diàleg i acompanyament.

L'acte inaugural va comptar amb la

salutació de Dolores García, membre del Consell Assessor de Laics; del nunci apostòlic a Espanya, Mons. Bernardito Auza, i del president de la Conferència Episcopal Espanyola i arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, que va animar els laics en la tasca apassionant de predicar l'Evangeli, “ja que és l'encàrrec que ens van fer el dia del Baptisme”.

SERGI GORDO

“Serà un bon moment per prendre consciència del repte de ser Església que anunciï Jesucrist amb obres i paraules”

MARCEL PALLEJÀ

“Hem d'anar sortint dels nostres espais més segurs, sortir de Natzaret per transformar la societat des d'una renovada Pentecosta”

Una de les sessions de treball desenvolupades a la seu de la Fundació Pau VI.

El cardenal Omella també va subratllar que “el primer anunci no consisteix a donar lliçons, sinó a sacsejar el cor” i va reivindicar l'Església que, malgrat les arrugues del pecat, continua custodiant el gran tresor de l'Evangeli.

Durant tota la trobada va ser molt present en imatge i en paraula el Congrés de Laics del 2020, quan se'n complia justament el quart aniversari. Un moment especialment emotiu va ser la projecció del vídeo en què Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona mort el 12 de febrer del 2022, presentava les conclusions del congrés juntament amb la periodista Ana Medina.

Diumenge 18, després de la pregària, va tenir lloc la ponència final amb Eva Fernández i Jorge Botana, membres del Consell Assessor de Laics, i Jesús Úbeda, director de l'Àrea del Primer Anunci de la Conferència Episcopal Espanyola. Seguidament, l'arquebisbe de Madrid, el cardenal José Cobo, va presidir l'eucaristia.

Cobo va assegurar en l'homilia que els cristians, com a batejats, estan cridats a anar als deserts del món, “però de forma nova, no s'hi valen les repeticions. Anar al desert no per quedar-nos-hi sinó per ser experts per assenyalar on són els deserts del nostre món”.

L'arquebisbe de Madrid va assegurar que “en la missió evangelitzadora no podem excloure ningú: ni els llunyans, ni els allunyats, ni molts altres, que, amb una fe feble, necessiten tornar a acollir la Bona Nova de Jesucrist”. En dirigir-se als més de 700 participants en la trobada, va alertar davant del perill de difondre el missatge de Crist des de la confrontació dins i fora de l'Església. Per això va recordar que “el diàleg ama-

ble és la medicina que pot oferir l'Evangeli, que oferim tots nosaltres, que som testimonis de misericòrdia i esperança, no de foscor ni de condemna”. ■

Formulari d'inscripció

ANNA MARIA ALMUNI

“Aquest any la convocatòria vol ser l'explicitació i la comunicació del que hem viscut a l'Encontre de Primer Anunci que s'ha fet a Madrid”

JOAN JOSEP OMELLA

“El primer anunci no consisteix a donar

lliçons, sinó a sacsejar el cor”

JOSÉ COBO

“El diàleg amable és la medicina que hem d'oferir tots nosaltres, que som testimonis de misericòrdia i esperança, no de foscor ni de condemna”

La missa de cloenda de la trobada de Madrid va ser presidida pel cardenal José Cobo.

Aquest reconeixement és concedit anualment pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Mons. Aurelio García Macías, guardonat amb el X Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica

Mons. Aurelio García Macías rep el guardó de mans de Mn. Josep Maria Romaguera.

MAC
Barcelona

Dijous 15 de febrer va tenir lloc el lliurament del X Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona. El Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL) ha concedit enguany aquest reconeixement a Mons. Aurelio García Macías per la seva excepcional trajectòria en l'àmbit de la litúrgia.

Nascut a Pollos (Valladolid), Mons. Aurelio García Macías va ser ordenat prevere el 1992. Al Pontifici Institut Litúrgic de Roma va obtenir la llicenciatura i el doctorat en Litúrgia. Ha estat president de l'Associació Espanyola de Professors de Litúrgia i consultor del Secretariat de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola. És sotssecretari de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, amb rang episcopal.

A l'acte, Mn. Josep Maria Romaguera, president del CPL, va explicar que "aquest Memorial va ser creat per mantenir viva la memòria del bisbe Pere Tena (1928-2013), fundador del CPL i pedagog de la litúrgia, per promoure tot allò que ajuda a viure la litúrgia de l'Església en el món actual i per recordar constantment la importància de la pastoral litúrgica en la vida cristiana".

Així mateix, va voler destacar la coincidència que Mons. Tena també va exercir el càrrec de sotssecretari del Dicasteri per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments entre els anys 1987 i 1993.

A la laudatio de l'homenatjat, el Dr. Salvador Pié-Ninot, teòleg, professor, membre del CPL i rector de la basílica de Santa Maria del Mar, va fer referència a dos conceptes clau que apareixen a les recerques teològico-litúrgiques de Mons. Aurelio: "Jesucrist com a apòstol i pontífex" i "sacerdoci apostòlic". "Aquestes dues expressions es poden contemplar en el nostre candidat", va dir el Dr. Pié-Ninot. Posteriorment, Mn. Romaguera va fer lliurament del guardó a Mons. García-Macías.

Després d'agrair afectuosament el premi, Mons. Aurelio va recordar que l'any 2001 va ser convidat pel bisbe Pere Tena a impartir classes a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. "Al llarg de quinze anys —va constatar— hi vaig participar com a professor. Vaig entrar en contacte amb figures preeminents del món litúrgic a nivell català, espanyol, europeu i mundial. Hi podia percebre un gran pluralisme acadèmic."

Al llarg de la seva intervenció, va tenir paraules de profunda admiració per a l'enyorat bisbe Tena. "Era un mestre indiscutible en matèria litúrgica. Sempre n'aprenies, amb ell. Era una persona pacífica i molt treballadora. Pretenia convèncer, no imposar. A través de la lectura dels seus editorials a la revista Phase, editada pel CPL, formulava unes idees originals i lluminoses sobre la renovació litúrgica. Són textos clàssics que encara avui dia conviden a la reflexió", va subratllar. ■

Teresa Lourdes Gené Camps, delegada d'Ensenyament i Cultura del bisbat de Solsona

“És clara la influència del cristianisme en la nostra cultura i en la nostra història”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Aquest mes de març tenen lloc les preinscripcions escolars. Què diria als pares perquè apuntin els fills a l'assignatura de Religió catòlica?

Els diria que no dubtin d'inscriure el seu fill a classe de Religió, perquè és una àrea que suma i aporta molt a la persona, ja que la religió ofereix tot el conjunt de valors que potencien la dignitat de la persona i la seva llibertat i és que només quan la persona coneix en veritat, es pot dir que és lliure per decidir.

La classe de Religió assegura l'educació integral de l'alumne en totes les seves dimensions facilitant-ne el bon desenvolupament de les seves capacitats personals. Aporta també poder conèixer les creences, actituds i valors bàsics de la nostra tradició i de tot el patrimoni cul-

tural en el qual estem immersos, ja que és clara la influència del cristianisme en la nostra cultura i en la nostra història. Desconèixer-ho seria privar la persona de tots aquests coneixements.

En temps de Quaresma, com viu aquest camí de preparació per a la Pasqua?

El temps de Quaresma sempre és per a mi un temps especial: temps de revisió de vida i de bons propòsits. El ritme trepidant que sovint es porta no facilita gaire l'aturar-se per reflexionar i pensar. La immediatesa que demanen tantes coses pren l'espai per al silenci i la solitud, tan necessaris per ressituat allò que va esdevenint-se dia a dia.

És el temps en què m'agrada fer quelcom de particular per reviuir allò que se'ns diu el Dimecres de Cendra en el moment de la imposició de la cendra: “Converteix-te i creu en l’Evangeli.” És per això que acabo de començar uns exercicis espirituals que demanen dedicar una bona estona diària a la reflexió, meditació i pregària. D'aquí és d'on neixen els bons propòsits que deia al principi: un temps de conversió per fixar més la meva mira-

da en el Senyor i deixar-me transformar i guiar per Ell, camí de la Pasqua.

Quina és la seva tasca com a treballadora apostòlica?

El meu camp d'acció és ampli i pot anar des de coordinar i impulsar la pastoral i altres activitats d'un conjunt de parròquies a tenir responsabilitats pastorals en l'àmbit diocesà i haver de vetllar perquè els propòsits i objectius pastorals s'esdevinguin. Actualment estic de treballadora apostòlica a la Unitat Pastoral Parroquial de Berga, compartint treball d'equip amb els mossens d'aquesta Unitat i amb altres persones implicades molt directament en el treball parroquial/diocesà. Per a mi el treball d'equip és peça important en aquest treball pel Regne! ■

“La classe de Religió assegura l'educació integral de l'alumne en totes les seves dimensions”

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Matrimoni responsable de la pastoral de Santa Maria de Cubelles

El bisbe Agustí Cortés ha nomenat Mn. Agustí Pañella, rector de Vilanova i la Geltrú, com a nou rector de Santa Maria de Cubelles. Atès que Mn. Agustí continuarà vivint a la rectoria de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú, el bisbe ha cregut convenient de nomenar Chiara Romano i el seu marit, Joan Rodríguez, com a matrimoni Encarregats Pastorals de la parròquia de Santa Maria de Cubelles.

VIC

El Seminari diocesà celebra els seus aniversaris

El 9 de febrer va tenir lloc la inauguració de la restauració i adequació de l'església del Seminari de Vic. Fou l'acte central de les efemèrides que celebrem aquest any 2024, que són el 275è aniversari de la fundació del Seminari Diocesà i el 75è aniversari de l'edifici actual. Durant la missa, van rebre l'admissió a ordes els seminaristes Mario Pallares, Eduardo Quintero i Andrés Aguirre. I a Camilo Camargo se li va conferir el ministeri de lector.

TERRASSA

Adults que es volen fer cristians

25 adults es preparen a la diòcesi per rebre el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia properament, durant la Pasqua. El dissabte 17 de febrer, a la catedral, el bisbe Salvador va presidir el ritu d'elecció amb ells, pas previ per rebre aquests sagraments de la iniciació cristiana.

SOLSONA

Assemblea anual de l'Hospitalitat de Lourdes

El diumenge 18 de febrer, a la parròquia d'Avià, es va celebrar la 42ena Assemblea anual de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El bisbe Francesc Conesa va presidir l'eucaristia i, en acabar, va començar l'assemblea. Després de la presentació de les activitats de l'any, Mn. Joan Casals, consiliari, va presentar el tema "Veniu en pelegrinatge".

LLEIDA

Campanya solidària amb infants de Bolívia

La subhasta solidària d'obres de l'artista de Seròs Angelina Miró va aconseguir recaptar 1.030 euros, que aniran destinats al centre Kurmi, per a nens sense recursos a Bolívia. Els quadres formaven part de l'exposició *Batejats i enviats*, que s'ha pogut veure els darrers mesos a l'edifici de l'Acadèmia Mariana de Lleida, i que tenen el baptisme i les missions com a fil conductor.

URGELL

Urgell participa en la Trobada de Primer Anunci a Madrid

Una delegació del bisbat d'Urgell ha participat en l'"Encuentro de Primer Anuncio" a Madrid els dies 16, 17 i 18 de febrer. La Delegació, encapçalada pel vicari de Pastoral i delegat de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, estava formada per laics compromesos, vinculats amb el Consell de Pastoral diocesà.

GIRONA

El P. Manel Gasch, al recés de Quaresma per a preveres i diaques

El dimarts 13 de febrer va tenir lloc, a la Casa Santa Elena de Solius, el recés de Quaresma per a preveres i diaques de la diòcesi de Girona. Sota el títol *L'únic que mereix la nostra conversió... Convèncer-nos i convèncer*, va ser dirigit pel P. Manel Gasch i Hurios, abat de Montserrat.

TORTOSA

Festa de sant Enric d'Ossó

El divendres 26 de gener, a la Residència de les Germanes Teresianes de Jesús, es va celebrar la festa de sant Enric d'Ossó. L'acte central va ser l'eucaristia presidida pel vicari episcopal, Mn. José Luis Arín, i concelebrada per un grup de mossens de la diòcesi.

TARRAGONA

2a Trobada diocesana d'associacions de Setmana Santa

El Secretariat diocesà d'associacions de Setmana Santa va organitzar, el dia 17 de febrer, la 2a Trobada diocesana de confraries, després de més de deu anys de la seva primera edició. Una jornada en què es van fer presents més de cent vint representants d'una seixantena de confraries d'arreu de l'arxidiòcesi de Tarragona, entre membres de les juntes, consiliaris i confreres.

**EDUARD VIDAL
I TERRÉS**

@vidaleduard

Director de FEP Sant Ramon

AULA EDUCATIVA

El valor d'esforçar-se

Cal posar l'educand davant de reptes nous, perquè hagi de trobar solucions per ell mateix

Com bé ens diu el poeta, “tot està per fer i tot és possible”, però, ai las!, res es farà i cap fita serà possible sense esforç. Per això, l'esforç és un valor, i ho és en la doble accepció de la paraula. És qualitat preuada i, alhora, és coratge a emprendre reptes i afrontar perills.

D'una banda, l'esforç, de fet, la cultura de l'esforç, és un valor concret com ho puguin ser el joc net, l'estimació o la generositat, i, com a tal, no podem *ensenyar* esforç sinó *educar* en l'esforç. No podem confondre *ensenyar*, entès com un adoctrinament, amb *educar*, que consisteix en la transmissió d'unes actituds bàsiques, sempre lligades a l'experiència.

En aquest sentit, educar en la cultura de l'esforç implica promoure, a casa i a l'escola, el treball i la dedicació d'infants, adolescents i joves. A més, en el cas dels entorns escolars,

això s'ha de concretar en el compromís de l'alumnat amb el seu propi procés d'aprenentatge.

Cal potenciar el sentit de l'esforç des de la base, cal posar l'educand davant de reptes nous, perquè hagi de trobar solucions per ell mateix. Posar-lo davant de situacions que desconeix i que el forcen a pensar i a espavilar-se per si mateix.

I, d'altra banda, per esforçar-se cal el valor. Això és, el valor d'assumir la condició limitada i vulnerable de tota persona, no amagar els defectes i, menys encara, imputar els propis errors als altres.

Sibé és cert que l'esforç prolongat és l'únic que pot donar resultats, a voltes, però, ni tan sols amb esforç s'aconsegueixen els objectius que anhelem, perquè ens manquen capacitats naturals per poder desenvolupar determinades habilitats, perquè el nostre entorn no ens és favorable

o, fins i tot, per un cop de mala sort. Som éssers fal·libles en un món injust.

Tal com deia Mahatma Gandhi, “la recompensa es troba en l'esforç i no en el resultat. Un esforç total és una victòria completa” perquè l'esforç en si mateix promou altres valors essencials com la fortalesa, la paciència, el control i la motivació. I justament això, més que no pas els resultats assolits, és crucial en la formació dels nostres fills o alumnes, ja que els prepara per afrontar els reptes de la vida adulta i els ajuda a esdevenir responsables i competents.

A més, com que no som si no som a través dels altres, si malgrat l'esforç els nostres fills o alumnes no arriben a llurs objectius, la retroalimentació constructiva dels altres —a casa o a l'escola— ajudarà a identificar àrees de millora i a reforçar la confiança en les pròpies capacitats. ■

**MERITXELL
PLANA**

Activista, comunicadora i
catequista de Santa Tecla
(Barcelona)

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Mamà, vull ser artista!

Si tinguéssim present que no hi ha res a la vida que
ens ensenyi més que un error, potser aprendríem a
avançar a cegues

L'altredia vaig sentir a l'auto-
bús una mare que mirava de
fer entendre al seu fill que el
món de la música no era una
bona opció, que amb allò un no es
podia guanyar bé la vida. L'abocava
a seguir el seu somni com a segona
opció, com un *hobby*. I sense pen-
sar-s'ho dos segons, li va clavar que
a ell les mates sempre li havien anat
bé i que havia de fer ADE.

Mentre sentia aquelles paraules
vaig viatjar en el temps. Aquell en
el qual l'única cosa que m'agrada-
va a part d'escriure i llegir era el
teatre. Em fascinava llegir teatre i
interpretar personatges i persona-
litats. M'ajudava a conèixer mons
diferents dels meus a través de la
imaginació. No buscava fugir de la
meva realitat, simplement tenia
curiositat per saber com seria la
realitat dels altres, els personatges
dels textos. El meu pare també em

va dir que aquella no era opció de
seguir estudiant. El món bohemi,
els prejudicis o la poca fe en la seva
filla van passar per sobre del meu
somni. En fi. La vida, com el mar
sempre torna. I ara em toca a mi
acompanyar els meus fills en la més
que difícil feina de triar el camí a se-
guir. Una carrera? Un grau? Treba-
llar i deixar els estudis per a més en-
davant? La veritat és que costa molt
no poder donar una resposta com
a certa. En realitat ells voldrien
que jo els deixés veure a través del
forat del pany la fita que assoliran
i reafirmar-los en la decisió presa.
I no us negaré que per mi seria més
fàcil poder-los guiar sabent quin és
el camí i què els depara el futur.

Vivim en una societat incapaç
d'arriscar, la por al fracàs està present
en els nens, els joves i els adults. Equi-
vocar-se i prendre decisions resulta
difícil però si tinguéssim present que

no hi ha res a la vida que ens ensenyi
més que un error, potser aprendríem a
avançar a cegues. I és que quan un està
cec, la resta de sentits es desperten.
Aprenem a escoltar els consells dels
altres, aprenem a olorar la intuïció
del que volem, aprenem a tocar amb
els peus el camí més sòlid i degustem
amb passió cadascun dels èxits que
érem incapaços de preveure. Ara que
em toca a mi, acompanyar els meus
adolescents, només tinc ganes de po-
sar-los una bena als ulls. Que obli-
din tot allò que els he dit durant molt
de temps, que relaxin les espatlles i
que gaudeixin del camí de l'aprendre
equivocant-se. I que confiïn en Déu,
que segur que els posarà en el camí
correcte.

Jo no vaig fer teatre, vaig comen-
çar a fer periodisme per acabar fent
publicitat i no em dedico al que vaig
estudiar, però us asseguro que el te-
atre, a la vida, el veig a tot arreu. ■

DONES EMPODERADES

Projecte de cooperació desenvolupat
per SED Catalunya i la Fundació Huellas de Colòmbia

Algunes de les dones implicades en el treball de la Fundació Huellas, durant la seva visita a Catalunya.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Durant un any, la Fundació Huellas de Colòmbia ha desenvolupat el projecte *Promoció dels drets i l'autonomia econòmica de les dones* amb la cooperació de SED Catalunya.

Recentment han visitat Catalunya quatre dones referents en drets socials per compartir aquest projecte d'empoderament, centrat a impulsar iniciatives professionals i promoure els drets sexuals, reproductius, econòmics i laborals de les dones a Colòmbia.

Gràcies a aquest projecte, unes 150 dones de Bello i Medellín s'han beneficiat d'una formació en qüestions de gènere, han pogut ser acompanyades i han rebut formació tècnica en empremtoria, a més de reforçar una xarxa de solidaritat entre elles, més ben dit, una xarxa de sororitat.

Mónica Álvarez, treballadora social i tècnica del projecte; Yuliana Marcela Tapias, psicòloga i facilitadora del projecte; Rosana Higuera, líder comunitària i participant, i Zoraida Sepúlveda, emprenedora i participant, ens apropen una realitat femenina on les dones no sempre tenen totes les oportunitats per créixer i descobrir tot el seu potencial.

“Moltes dones són mares solteres i estan molt limitades. Les seves jornades laborals són molt extenses, no estan ben remunerades. Generalment, no són professionals i no poden accedir a feines de condicions bones. Això fa que les condicions de vida no puguin millorar”, ens explica la Yuliana. A més, apunta que “l'accés a la salut és limitat. Les dones han d'esperar per fer-se un examen que és prioritari, les cites no es donen en el moment en què es necessiten, les urgències no són ateses. L'educació és realment limitada i de no gaire bona qualitat per a les dones. I moltes depenen de les seves parelles, econòmicament i emocionalment”.

Testimonis de les participants al projecte "Promoció dels drets i l'autonomia de les dones".

HOMES AGRESSIUS

Una de les situacions més difícils que viuen les dones és la violència que pateixen per part dels homes. Rosana Higuaita comenta que "els homes són molt agressius amb les dones". El fet que siguin els homes els qui mantenen econòmicament la família "normalitza" el maltractament en l'ambient domèstic, a la qual cosa se suma el consum d'alcohol.

La Rosana coneix moltes històries de dones amb un llarg historial de violència: "He après que no he de jutjar, que he d'allargar la mà per ajudar. I així ho intento. Els dic que soc aquí pel que puguin necessitar."

Per a Mónica Álvarez, és crucial identificar les violències, sobretot perquè formen part del dia a dia de les relacions familiars i de parella. En aquest sentit, ratifica el que diu la Rosana: "Nosaltres identifiquem les violències, no ens jutgem entre nosaltres; hi som per donar-nos suport quan calgui, perquè també cadascuna té el seu camí i el seu procés."

El primer pas és que les dones se

sentin escoltades i amb la confiança per obrir-se i parlar. Així, Mónica Álvarez apunta que cal "anomenar quins són els tipus de violència, què és violència, què és anar posant límits a aquesta situació", la qual cosa suposa reconèixer els propis drets.

Les dones han trobat un espai on desfogar-se i compartir experiències i solucions. Com ens diu la psicòloga Yuliana, "és un procés en el qual cal adonar-se que hi ha aspectes per guarir, ferides emocionals. I això ens fa tenir por d'exterioritzar certes coses que no ens fa cap bé que ens les guardem a dins".

Un procés que passa per travessar processos de dol. "Què ens fa mal? On ens fa mal? Per què ens fa mal? Què podem fer-hi?", planteja Yuliana Tapias, "parlem de tot això i ens adonem de quines coses mereixem com a dones, què volem a la nostra vida i fins on podem arribar amb certes situacions".

SUPORT MUTU

Per a les dones, és vital comptar

amb espais on puguin ser elles mateixes, on puguin sentir-se còmodes, no jutjades. "Els espais en els quals hi ha les dones són com molt satanitzats", reflexiona la Yuliana, "fins i tot entre les mateixes dones. Per això és important disposar de llocs on ens puguem donar suport, puguem ser *sorores*, puguem escoltar el que li passa a l'altra, no jutjar el que l'altra està vivint perquè jo ho veig d'una manera i ella d'una altra".

Les dones que han participat en aquest projecte estan molt satisfetes de l'experiència. "La prova clara és el canvi i la necessitat que elles tenen de ser-hi, de sentir que són en el lloc on hi ha altres dones que tenen problemes, dificultats... però allà se senten protegides, alliberades. És com si anessin agafant maduresa i entenent per què els ha passat això, que van ser abusades", reconeix Rosana Higuaita.

La tasca que es fa amb les dones és valuosa, però també es mira d'integrar els més petits. "Tot i que no puguem convocar els homes,

perquè és molt difícil que hi participin”, comenta Yuliana Tapias, “el que sí que fem és convocar els nens i les nenes, perquè des d’una edat primerenca comencin a pensar d’una forma diferent el tema de les relacions amb les dones i els rols que tenim en la societat. Tots i totes ens encarreguem de tot, i això farà que tinguem homes menys masclistes en el futur i que les dones puguin gaudir dels seus drets, sense cap restricció”.

Un dels reptes que planteja Mónica Álvarez és “com continuar amb l’acompanyament amb els grups que hem creat durant aquest projecte, perquè realment ha estat molt significatiu tant per a les dones que hi han participat, com per a les que ho hem dinamitzat”.

A més de mantenir l’acompanyament, un altre punt és obrir la possibilitat a més dones. “Un dels punts que em sembla important”, assenyala la Mónica, “és l’enfortiment d’habilitats en termes econòmics, de matemàtiques, de comptabilitat, de vendes... l’autonomia econòmica... continuar habilitant espais i oportunitats per a les dones”.

DESCOBRIR FORTALESES

Quan a una dona se li obre la porta de l’educació, de la salut, de l’emprenedoria econòmica... les possibilitats són infinites... “Jo crec que és molt positiu”, diu convençuda Zoraida Sepúlveda, “perquè et tornes més confiada i creus més en les pròpies possibilitats. Aquí és on podem mostrar aquests talents que tenim i que, per moltes raons, no fem servir. Aquí aprens que pots

fer més i que pots aconseguir moltes més coses”.

“El meu fill sempre diu que quan a una dona se li obre una porta d’aquestes, s’obre la independència”, ens explica Rosana Higuaita, “jo penso que és l’oportunitat més meravellosa. És com veure la llum perquè, tot i que tinguem bons espòs, ens convertim en una mena de captaires. En canvi, quan s’obre una porta d’aquestes, ens està donant una oportunitat: ja no he de demanar-li res, jo tinc els meus propis diners, tinc independència”.

Les transformacions individuals també es plasmen en canvis en la família i en la comunitat. Per això Yuliana Tapias subratlla que “les dones són grans transformades, sento que s’obren possibilitats no només per a elles, sinó per a tot el que va passant a les comunitats i el que pot passar en el futur, perquè principalment les dones són les cuidadores. Una dona pot ensenyar a la seva filla i el seu fill que la independència és una cosa que és real, que la presa de decisions és a les seves mans... i això pot transformar molts aspectes”.

“Estem molt contentes d’haver participat en aquest projecte”, destaca Zoraida Sepúlveda, “perquè ha estat molt significatiu per a les nostres vides i per a la nostra família. Esperem que es pugui continuar amb els processos a la Fundació Huellas i que puguem trobar-nos com a dones”.

Així ho viu també Rosana Higuaita, que vol aprofitar l’oportunitat per donar “moltes gràcies per haver fet tots aquests somnis possibles i com amb aquests granets de sorra s’estan canviant les nostres realitats”. ■

MÓNICA ÁLVAREZ

“Cal anomenar quins són els tipus de violència, què és violència, què és anar posant límits a aquesta situació”

ROSANA HIGUITA

“He après que no he de jutjar, que he d’allargar la mà per ajudar”

ZORAIDA

SEPÚLVEDA

“És molt positiu perquè una es torna més confiada i creu més en les seves pròpies possibilitats”

YULIANA TAPIAS

“Les dones són grans transformadores, obren possibilitats no només per a elles, sinó per a les comunitats”

SED CATALUNYA

SED (Solidaritat, Educació, Desenvolupament) neix el 1992 amb el compromís d’ajudar els nens vulnerables i des d’una visió esperançada del món.

L’entitat està vinculada des dels seus inicis als maristes i està implicada en accions que portin a transformar la societat per aconseguir un món millor a partir de l’acció col·lectiva i el canvi individual.

Els eixos d’actuació són la cooperació per al desenvolupament sostenible, l’educació per a la justícia global i la promoció del voluntariat.

L'Església està cridada a ser signe de salvació perquè se li ha revelat el secret del Regne: el mal no es pot combatre amb el mal, sinó únicament amb el bé

El Parenostre (i 8): el clam del seu poble

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, “Ans deslliureu-nos de qualsevol mal”. Arribem a la darrera petició del Parenostre: el clam de les filles i fills que imploren la protecció del seu Pare davant les necessitats.

Alliberar és una de les accions més característiques del Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob. Podríem dir que el poble d'Israel coneix i reconeix la presència divina a través de gestes alliberadores que tenen com a punt d'arrencada la sortida d'Egipte. Al llarg de la història, el poble escollit

ensopega amb perills, amb seduccions que el volen distreure del camí, amb debilitats personals i col·lectives que l'enfonsen en l'egoisme i la idolatria. I quan Israel se sent ferit i indefens, és llavors que gira la mirada vers Déu suplicant la seva intervenció: “Als qui clamen al Senyor, ell els escolta i els allibera de tots els perills. El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, salva els homes abatuts d'esperit” (Sl 34,18-19).

La salvació definitiva i plena arriba a través de Jesucrist, el Fill encarnat. Aquesta és la seva identitat i missió: “M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor” (Lc 4,18-19). La bona notícia és que Jesús ens ha salvat, però creure això no vol dir tenir una visió simplista de les coses. Tristament seguim constatant el mal arreu: guerres, injustícies, pobresa, vulnerabilitat, divisions.

I, malgrat tot això, continuem resant el Parenostre i, potser més desitjosos que mai, seguim demanant al Pare que intervingui a favor de tota la humanitat. Per això, com diu el papa Francesc: “Si no hi haguessin els últims versets del Parenostre, com podrien pregar els pecadors, els perseguits, els desesperats, els mo-

ribunds? L'última petició és realment la nostra petició quan estarem al límit, sempre.”

L'Església està cridada a ser signe de salvació, no perquè estigui més enllà del mal, ni perquè tingui una recepta màgica per combatre'l, sinó simplement perquè se li ha revelat el secret del Regne, a saber, el mal no es pot combatre amb el mal, restant empresonats en una espiral sense fi, sinó únicament amb el bé. Jesús mateix ens en dona la clau a través de la paradoxa de l'arbre de la creu: donant la seva vida per amor venç definitivament el pecat i la mort.

En la força esclatant de Pasqua, el dolor es converteix en joia, l'egoisme en solidaritat, l'odi en amor, la divisió en comunió, el mal en bé. Tots nosaltres, cristians, hem de ser testimonis de la revolució de la Pasqua, perquè creiem en la victòria definitiva de l'amor de Déu contra totes les forces que esclavitzen i ofeguen les aspiracions més autèntiques de llibertat i dignitat humanes.

Acabem aquí el nostre comentari al Parenostre, deixant ressonar un Amén ferm i confiat. Diguem a Jesús que sí, que creiem tot el que ens ha ensenyat, que ens comprometem a viure segons el disseny del Pare, i que volem comunicar el seu projecte, amb joia i convicció, arreu on siguem.

Ben vostre. ■

És admirable la constància de tants cristians,
que s'esforcen per viure la seva fe,
que estimen la seva parròquia

Els bons cristians de les nostres parròquies

FRANCESC CONESA
Bisbe de Solsona

Estimats germans,
En la resposta a la pregunta sobre quins són els valors predominants a les nostres comunitats, molts heu coincidit a assenyalar que el millor patrimoni de les nostres parròquies és aquell grup de persones que són fidels a la seva fe i hi perseveren. “Es valora la voluntat de tirar endavant amb la fe cristiana, tot i els grans entrebancs que sorgeixen al nostre pas”, deia un grup. Realment és admirable la constància de

tants cristians, que s'esforcen dia a dia per viure la seva fe, que estimen la seva parròquia, que són constants a les celebracions dominicals i, a més, es mostren sensibles a l'atenció dels més vulnerables.

Alguns estan molt compromesos en l'evangelització. A les respostes destacava també que “hi ha algunes persones amb moltes ganes d'evangelitzar”; “hi ha persones que fan molts bons serveis ja que al seu moment evangelitzen”. Efectivament, en moltes de les nostres parròquies trobem persones que tenen un fort desig de viure la seva fe i de transmetre als altres el goig de creure. No tenen por de complicar-se la vida i de gastar el seu temps en el servei als altres. Donem gràcies a Déu per cadascun d'ells, perquè són autèntics apòstols.

He de dir-vos que, personalment, m'ha agradat molt aquesta resposta. Per sobre de qualsevol activitat que fan les nostres parròquies, per molt bona que sigui, i més enllà del valor històric i artístic de molts dels seus edificis, el més important són les persones que formen una comunitat i viuen en aquell lloc la fe en Jesucrist.

La parròquia no és un edifici ni consisteix a fer algunes activitats, sinó que està formada per unes persones que viuen i celebren la seva fe com a comunitat.

Crec que és just reconèixer la fidelitat de totes aquestes persones que estimen les seves parròquies i ens ofereixen un testimoni senzill i discret de la seva fe. Són el millor patrimoni de les nostres comunitats. És important també estimular-los a continuar vivint amb alegria la seva fe al si de la parròquia. Tant se val l'edat i les forces que tinguin. En qualsevol etapa vital podem viure la fe en Jesucrist i contagiar el nostre entusiasme a altres persones.

Al mateix temps, és necessària la tasca de despertar tants cristians que fa la impressió que caminen com somnolents, vivint un cristianisme còmode, fugint de tot compromís. Els hem de fer sentir que són part important de la comunitat i implicar-los a la missió d'anunciar l'Evangelí. I serà oportú animar-los perquè aportin els seus carismes i les seves qualitats a la comunitat, perquè només si entren en aquesta lògica de la donació podran viure la seva fe en plenitud. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què significa el desert a la Bíblia?

PILAR CASALS

biblista i egiptòloga

Narren els evangelis que, abans de començar la seva prèdica, Jesús va passar pel desert, és més, s'hi va estar quaranta dies en els quals la seva persona va ser posada a prova. Les temptacions, però, no van provocar cap efecte, ja que Jesús es va situar en sintonia plena amb Déu Pare. Així, al llarg de la seva vida, Jesús es va presentar com l'aigua viva, com la llum, com el camí, com el pa... expressions totes elles de la comunió amb qui és tot Amor, evocació de la providència divina en el marc del desert, acomplint-se en Ell tot allò anunciat a l'AT.

Els profetes havien parlat del desert —alguns fins i tot hi van fer estada— expressant com aquest és l'espai ideal de la trobada amb Jahvè. El desert apareix com a símbol de la conversió, de la criada al retorn vers Ell; com a imatge d'una nova relació, d'unes noves esposalles entre Jahvè i el seu poble (Os 2,6); com un desert que florirà connectant alhora el record del Paradís (Gn 2,4bs) i la salvació futura (Is 43,19s).

D'aquesta manera, es pot veure i rastrejar com el desert és una constant al llarg de la Bíblia, i és que la seva significació religiosa arrela en la mateixa experiència fundant del poble d'Israel: l'Èxode. L'alliberació d'Egipte va suposar passar pel desert, un lloc i un temps de pas, que va dur el poble a assentar-se a la terra promesa. El desert, espai hostil i perillós, es va convertir en l'escenari de les vivències del poble durant quaranta anys, i es va revelar com a lloc per excel·lència de la presència, l'acompanyament i la guia de Jahvè. La possibilitat de verificar-hi la fe, de posar-hi la confiança queda situada en el centre, bategant en tota experiència personal de desert.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

“Quan Jesús ressuscità d'entre els morts...”

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració: Glòria Monés

Els episodis de la vida de Jesús narrats en els Evangelis han de ser llegits sempre a la llum de la resurrecció del Senyor. En primer lloc, perquè, de fet, els Evangelis han estat escrits després de la resurrecció de Crist i per això el que contenen, des de la concepció fins a la mort, prenen llum pròpia quan és il·luminat des de l'esplendor de Pasqua. Però en segon lloc, i per una raó molt més important, és perquè la realitat actual de Jesús és pasqual, viva i gloriosa. Jesús ha veritablement ressuscitat d'entre els morts i ja no mor més. Per això, malgrat que en celebrem el naixement, la mort, i recordem tot el camí que va de Betlem a Jerusalem, del pessebre a la Creu, el Jesús real és el Jesús viu i gloriós. Ni Jesús infant ni Jesús crucificat existeixen realment, perquè el qui és realment viu i existent és el Jesús ressuscitat, el Jesús gloriós, que seu a la dreta de Déu. I, per això, no només hem de llegir l'Escriptura des d'aquesta òptica, sinó que hem de viure la nostra vida des de la certesa que prové de la fe que Jesús viu i es fa present enmig nostre de manera plena i real.

També hem de viure des d'aquesta perspectiva l'encontre d'avui amb aquest Evangeli. El temple pot ser banalitzat i, fins i tot profanat, fent-ne un mercat. Però Jesús es capaç de construir

en tres dies el santuari del seu cos: és capaç de rejuvenir i renovar l'Església entera i tots i cadascun dels nostres cors. Perquè la seva és una joventut eterna, capaç de donar vida, i vida a desdir, a qui creu en Ell. Perquè la seva és la vida mateixa, la que és incapaç de morir. A la llum pasqual, a la llum de la seva vida, incorporats a Ell, podem purificar els nostres cors, perquè, foragitats els pensaments i comportaments mundans, puguin esdevenir santuari de Déu per mitjà del seu Esperit Sant que pot clamar dins nostre: “Pare.” En efecte, més que el que pugui passar en el temple, ens ha de preocupar el que passa al nostre cor, i el crit de Jesús als mercaders del Temple: “Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare”, ha de ressonar profundament dins nostre per tal que les preocupacions i els problemes d'aquest món no converteixin el santuari dels nostres cors en un mercat. A això ens ajudarà si reconeixem plenament la presència en nosaltres d'aquell que ha ressuscitat d'entre els morts, d'aquell que, en aquest nou camí quaresmal cap a la Pasqua ens proposem de rememorar i deixar que, un cop més, purifiqui els nostres cors. És Ell qui viu i regna plenament perquè ha ressuscitat d'entre els morts i ja no mor més. ■

Diumenge III de Quaresma

Lectura primera

Ex 20,1-3.7-8.12-17

La llei, Déu la donà a Moisès

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: “Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t’he fet sortir de la terra d’Egipte, d’un lloc d’esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi [...], no prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. [...] Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d’un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d’ell.”

Evangelí

Jn 2,13-25

Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Quan s’acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts.

Salm responsorial

18

És perfecta la llei del senyor, i l'ànima hi descansa; és ferm el que el Senyor disposa, dona seny als ignorants. R.

R. Senyor, vos teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planners, omplen el cor de goig; els manaments del Senyor són transparents, il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, es manté per sempre; els determinis del Senyor són ben presos, tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, més que l'or a mans plenes; són més dolços que la mel regalimant de la bresca. R.

Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: “Traieu això d’aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.” Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: “El zel del vostre temple em consumia.” Llavors els jueus el van interrogar: “Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?” Jesús els contestà: “Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.” Els jueus respongueren: “Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva

Lectura segona

1Co 1,22-25

Proclamem un Messies crucificat, que és un escàndol per als homes. Però aquells que Déu ha cridat veuen en ell la saviesa de Déu

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

Vers abans de l'evangelí

Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic; tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.

construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?” Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

**CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 3**

Març

3. DIUMENGE

Diumenge III de Quaresma, Morat.

Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1 Corintis 1,22-25 / Joan 2,13-25
SANTORAL: Ermenter i Celoni, mr.; Màrcia, vg. i mr.; Medir, mr.

4. DILLUNS

Fèria, *Morat.* Lectures: 2 Reis 5,1-15a / Salm 41 / Lluc 4,24-30
SANTORAL: Casimir, príncep; Llucci I, p. i mr.; Nèstor, Eteri, Arcadi i Capitó, b. i mr.

5. DIMARTS

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35
SANTORAL: Mare de Déu d'Àfrica; Focas, mr.; Josep Joan de la Creu, rel.; Luperc, mr.; Olívia, vg. i mr.

6. DIMECRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19
SANTORAL: Coleta Boylet, rel.; Oleguer, b.; Virgili, b.

7. DIJOUS

Fèria, *Morat.* Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23
SANTORAL: Perpètua i Felicitat, mr.; Teòfil, b.

8. DIVENDRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Mateu 12,28b-34
SANTORAL: Aurèlia de Niça, mr.; Joan de Déu, rel.; Veremon d'Irache, ab.

9. DISSABTE

Del dissabte, Morat. Lectures: Osees 6,1-6 / Salm 50 / Lluc 18,9-14
SANTORAL: Francesca Romana, rel. i vídua; Pacià, b.

El Sant 6 de març

Oleguer, canonge

Nascut a Barcelona el 1060, Oleguer Bonestruga és conegut per ser un dels principals consellers dels comtes Ramon Berenguer III i Ramon Berenguer IV. Precisament, va ser sota el mandat de Ramon Berenguer III quan Oleguer va ser nomenat bisbe de Barcelona, després de ser prevere i canonge del Capítol de la catedral de Barcelona. Posteriorment, amb la conquesta de Tarragona, va esdevenir també arquebisbe de Tarragona, i a partir d'aquell moment va actuar com a metropolità amb plens drets a les dues diòcesis. A més d'aconsellar els comtes de Barcelona i col·laborar-hi, també va tenir un paper important en el procés de la Reforma de l'Església impulsat pels papes Gregori VII i Calixt II. Oleguer va morir el 6 de març del 1139, i el seu cos incorrupte reposa actualment a la catedral de Barcelona, dins d'un sepulcre d'estil barroc fet pels escultors Francesc Grau i Domènec Rovira. ■

CONSOL MUÑOZ
Franciscana
missionera

Els colors litúrgics són: el blanc, el vermell,
el verd, el morat, el negre,
el rosa i el blau

Els diversos colors litúrgics

Ens podríem preguntar: quina és la finalitat dels diversos colors en les celebracions litúrgiques? En el número 345 de la Instrucció General del Missal Romà tenim la resposta: “La diversitat de colors en les vestidures sagrades pretén expressar amb més eficàcia, àdhuc exteriorment, tant el caràcter propi dels misteris de la fe que se celebren, com el sentit progressiu de la vida cristiana en el transcurs de l’any litúrgic.” Aquests colors litúrgics són: el blanc, el vermell, el verd, el morat, el negre, el rosa i el blau.

El color litúrgic posseeix el seu llenguatge específic que, sense tenir la importància com en el cas dels textos, té, però, una pedagogia popular. Una festa, o la celebració d’un esdeveniment, poden expressar-se i suscitar actituds de fe a través del signe del color litúrgic, perquè se suposa que ha estat escollit en consonància amb la identitat pròpia de la celebració.

A tall d’exemple citem els dos colors més desconeguts al llarg de l’any litúrgic, ja que no a tots els llocs de culte disposen d’aquestes vestidures. Ens referim als colors rosa i blau. Les vestidures roses es fan servir els diumenges *Gaudete* (tercer d’Advent) i el diumen-

ge *Laetare* (quart de Quaresma). El color blau s’empra el dia de la celebració de la solemnitat de la Immaculada Concepció.

En l’esmentada Instrucció, número 346, s’hi especifiquen els dies en què s’utilitzen els diversos colors litúrgics en les celebracions. Únicament ens referim a tres apartats d’aquest número: d) El color morat s’empra en els Temps d’Advent i de Quaresma. Pot emprar-se també en els Oficis i Misses de difunts, e) El color negre pot emprar-se, on sigui costum, a les Misses de difunts, g) En els dies més solemnes es poden emprar vestidures sagrades festives o més nobles, encara que no siguin del color del dia.

I conclou el número 346: “Amb tot, les Conferències de Bisbes, pel que fa als colors litúrgics, poden determinar i proposar a la Seu Apostòlica les adaptacions que més convinguin d’acord amb les necessitats i l’índole dels pobles.”

En conclusió, podem dir que el color, com un dels elements visuals més senzills i eficaços, pot ajudar-nos a tots a celebrar millor la nostra fe. El color, segons la sensibilitat teològica, acompanya i forma part de tot el conjunt de textos, cants, lectures i pregàries d’una celebració litúrgica. ■

L'evangelista del Cor de Jesús (i II) _

Santa Margarida Maria Alacoque, oli de l'artista José Luis Castrillo.

MONESTIR DE LA VISITACIÓ DE BARCELONA

Segona manifestació del Sagrat Cor, un primer divendres a començaments del 1674. “Se'm va presentar aquest diví Cor com en un tron de flames, més brillant que un sol i transparent com un cristall. Estava envoltat d'una corona d'espines, que simbolitzava les ferides causades pels nostres pecats, i amb una creu que significava que, des del primer instant de la seva encarnació, és a dir, des del primer moment en què va ser format aquest Sagrat Cor, la creu era dins seu.”

Tercera manifestació del Sagrat Cor, a l'entorn de la festa del Corpus Christi, el juny del 1674, tot estant el seu esperit embadalit en el Senyor: “Un altre cop que estava exposat el Santíssim Sagrament, després de sentir-me completament retirada a l'interior de mi mateixa per un recolliment extraordinari de tots els meus sentits i potències, se'm va presentar Jesucrist, el meu Mestre diví. Tot radiant de glòria, amb les seves cinc nafres, que brillaven com cinc sols, i per tot arreu sortien flames de la seva sagrada humanitat, especialment del seu adorable pit, el qual semblava un forn i, obrint-se'l, em va descobrir el seu amant i adorable Cor, que era la font viva d'aquestes flames. Llavors va ser quan em va descobrir les meravelles inexplicables del seu amor i

l'excés al qual l'havia conduït el seu amor als homes, dels quals no rebia sinó ingratitude i menyspreu. Em va dir: ‘Estigues atenta a la meua veu i a tot el que et demani per disposar l'acompliment dels meus designis.’”

El juny del 1675, quan aquesta religiosa es trobava davant del Santíssim Sagrament, va rebre la gran revelació, un dia de la infraoctava del Corpus Christi. Crist se li va manifestar, i li va descobrir el seu Cor, mentre li deia amb amor immens: “Vet aquí aquest Cor, que tant ha estimat els homes, que res no ha perdonat fins a esgotar-se i consumir-se per demostrar-los el seu amor i que no rep en resposta de la major part sinó ingratitude, ja sigui per les seves irreverències i sacrilegis, ja sigui per la fredor amb què em tracten en aquest sagrament d'amor. Però el que més m'afecta és que són cors que m'estan consagrats els que així em tracten.”

“Per això et demano que es dediqui el primer divendres després de l'octava del Santíssim Sagrament a una festa particular per honorar el meu Cor, combregant aquell dia, reparant el seu honor amb un acte públic de desgreuge, per tal d'expiar les injúries rebudes durant el temps que he estat exposat als altars. Et prometo, a més, que el meu cor es dilatarà per vessar abundantment les gràcies del seu diví amor sobre els qui li concedeixen aquest honor i els qui procuren que els hi sigui tributat. I responent jo que no sabia com poder accomplir tot el que desitjava de mi mateix feia tant de temps, em va ordenar adreçar-me al seu servent, ja que l'havia enviat per a l'acompliment d'aquest signi.” ■

Club Nous Amics

ET PORTA A ROMA

Pelegrinatge a Roma i al Santuari d'Assís, Patrimoni de la Humanitat

Del 28 al 31 de maig del 2024, viatjarem a Roma, on visitarem els monuments més importants i assistirem a l'Audiència Papal.

**No et quedis
sense plaça**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

Pols amb Déu

Malgrat estendre's avui dia àmpliament el laïcisme, malgrat tot, fins i tot els ateu parlen de Déu. A René Descartes, filòsof i científic, el va inspirar un llibre titulat en llatí *Quod vitae sectabor iter* ("Quin camí hem de triar en la vida"). Aquest llibre va ser essencial per al naixement de la ciència. Descartes, irat, va decidir reparar aquesta gran "injustícia" divina mitjançant l'ús de la raó. Lluitaria per entendre el món! Aquí va començar el seu pols amb Déu. Descartes, tot i ser ateu, no obstant això, va intuir en dir: "Sense Déu no hi hauria ciència." La ciència és un pols amb Déu.

Sense Déu, la globalització, necessària i humana socialment, ens portarà a tot el globus terraquí la proliferació de les famoses *braires* dels barris perifèrics parisencs. El caos!

JOSEP VIDAL BORRÁS

Cristians amb la pagesia

Tot i que no se'n faci massa ressò als diferents mitjans de comunicació, voldria destacar la implicació del món cristià amb la pagesia. Molts col·lectius, encara que poc coneguts, com el Moviment de Cristians de Pobles

i Comarques de Catalunya, estan mostrant des de fa temps el seu suport a les protestes del sector primari.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

Ningú no se salva sol

Finalment podem dir que la pandèmia causada pel Covid-19 ha constatat l'estretíssima relació de la vida humana amb la dels altres éssers vivents i amb el medi ambient. Crec que especialment ha confirmat que allò que succeeix a qualsevol lloc té repercussions arreu del món. Això em permet repetir dues conviccions amb les quals acostumo a insistir: tot està interconnectat i ningú no se salva sol.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Els tres "pòrtics" de la Setmana Santa

La Setmana Santa, en molts llocs i especialment a Andalusia, té tres bonics pòrtics que s'obren com "arcs de llum i d'esperança" per rebre-la, abraçar-la i viure-la intensament, joiosament, esplendorosament.

El primer pòrtic que s'aixeca i es col·loca sobre el cap dels fidels, de la mà de la litúrgia de l'Església, és el Dimecres de Cendra, quan sentim, com brisa de "xiuxiueig diví", l'argument central de la Quaresma: "Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli." És el pòrtic més senzill i més humil de la Setmana Santa, que el nostre gran poeta Pablo García Baena, va perfumar amb els seus versos plens d'unció i emoció: "Otra vez, tu ceniza, Señor, sobre mi frente. Polvo soy que algún día volverá hasta tus plantas..."

El segon pòrtic de la Setmana Santa l'aixequen les nostres germandats i confraries, amb els seus cultes solemnes a les imatges, col·locades amb tanta cura i tanta estimació en els anomenats "altars de culte", veritables trons de l'amor al Senyor i a la Mare de Déu Santíssima.

I el tercer pòrtic de la Setmana Santa l'aixequen esplendorosament els "Pregoners". Enguany tinc el gust de presentar Juan José Primo Jurado, actualment director de l'Institut Andalus del Patrimoni Històric, que porta al seu currículum extens i riquíssim, no només títols acadèmics, com el de doctor en Història o llicenciat en Filosofia, sinó "experiència del més alt nivell docent i vivències del sublim esperit confrare". Són els tres "pòrtics" de la nostra Setmana Santa, que Andalusia es disposa a celebrar i viure amb sentit fraternal de la història, tan propi de les nostres germandats i confraries.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

“La missió del capellà no exigeix teològicament ni moralment que sigui cèlibe”

Xavier Morlans ens fa un avançament del llibre “Capellans cèlibes i capellans casats. Dos pulmons per a una Església sinodal”

**CARME MUNTÉ
MARGALEF**
Barcelona

En només un mes, Xavier Morlans, capellà i teòleg, presenta dos llibres. El primer, el 6 de març a l'Hospital de Campanya Santa Anna: *De zero a Déu en 55 dies* (Albada). El segon, el 17 d'abril: *Capellans cèlibes i capellans casats. Dos pulmons per a una Església sinodal* (Claret).

L'admissió d'homes casats al presbiterat és sobre la taula del Sínode. És una ocasió d'or per abordar aquesta qüestió tan delicada?

Tenia el tema molt pensat i força material recollit, però certament que l'oportunitat d'aquest moment de discerniment eclesial col·lectiu és el que em va acabar de motivar. Un argument de fet a favor de l'admissió d'homes casats al presbiterat són els 9.000 capellans catòlics casats ja existents, capellans de les esglésies orientals — grecocatòliques — que van romandre fidels a Roma quan els ortodoxos se'n van separar. És l'Església llatina la que va posar la proa a demanar, primer, que els homes triats per ser pastors — aleshores homes casats amb fills — s'abstinguessin de mantenir relacions sexuals amb les seves esposes, i segon, que se'ls prohibís el matrimoni, cosa que es va fer efectiva a partir del Concili del Laterà I, el 1123.

Quina és la tesi principal del llibre?

El llibre parteix d'una valoració ben sincera de les vides de tants capellans que han viscut i viuen el celibat positivament i amb una dedicació total al servei del Poble sant de Déu. Però precisa que una cosa és el carisma de les persones que se senten cridades a viure els consells evangèlics de pobresa, obediència i castedat, i una altra el carisma del pastor que condueix la comunitat

enmig del món. La missió del capellà de parròquia no exigeix teològicament ni moralment que sigui cèlibe; es tractaria més aviat d'una conveniència o d'una afinitat, en el sentit que, en ser cèlibe, el capellà pot dedicar-se de cap i de cor, i tot el seu temps, a l'evangelització i a l'acompanyament de la comunitat. Però la condició de cristià casat presenta un altre tipus de conveniència o afinitat amb la missió del capellà: la d'haver mostrat durant anys la capacitat de ser “espòs fidel” — ho haurà de ser respecte de tota la comunitat — i “pare engendrador de la fe” dels seus fills. En efecte, tal com diu sant Pau a la primera carta a Timoteu 3,1-5: “El pastor d'una comunitat ha de ser irrepreensible, marit d'una sola muller (...) ha de saber portar bé la pròpia casa i fer-se obeir i respectar pels fills. Perquè si algú no sap portar la pròpia casa, com podria tenir cura d'una església de Déu?”

Quina és la raó de ser del celibat?

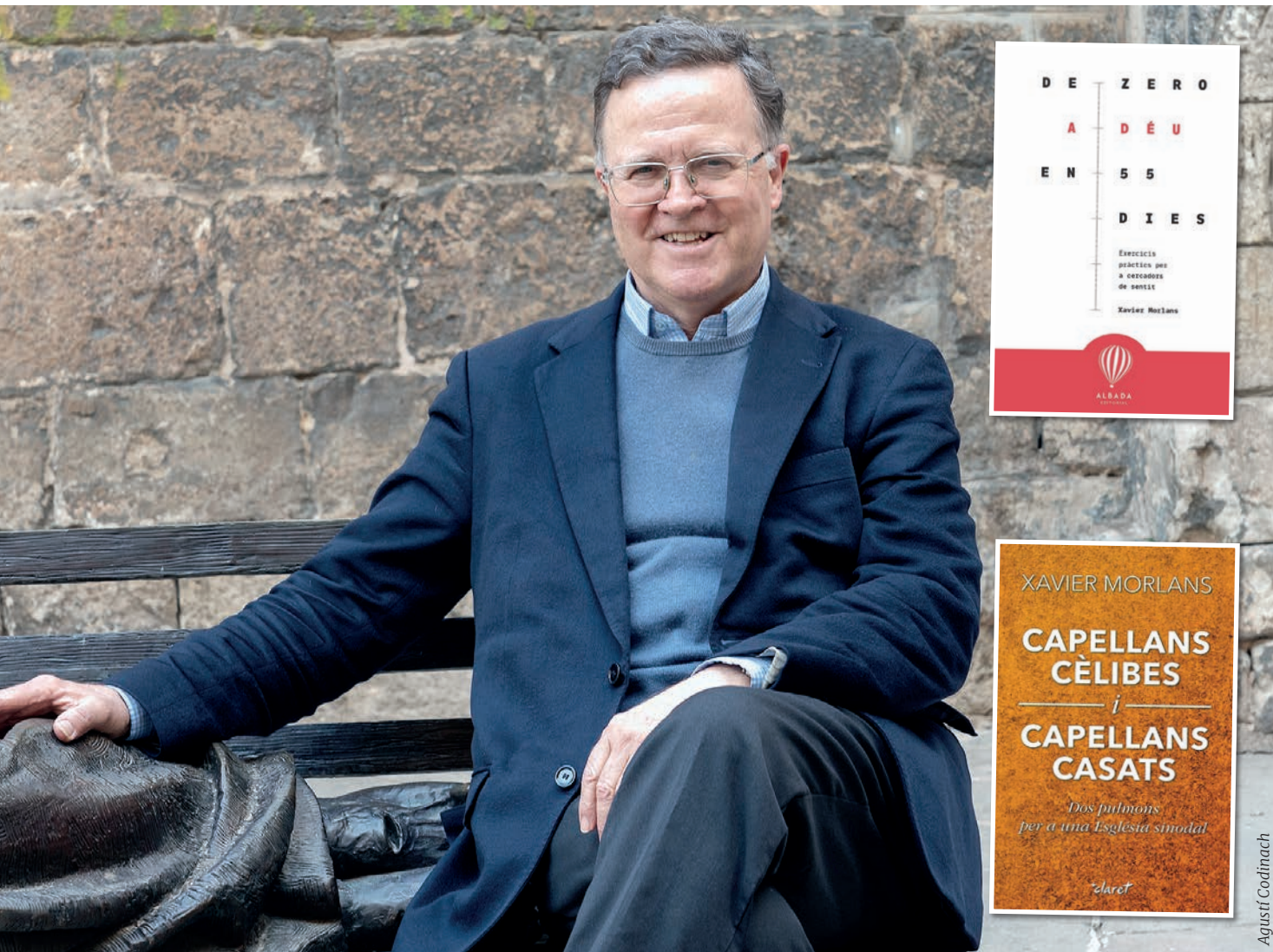
Des del començament del cristianisme va haver-hi una atracció molt forta per la virginitat lliurement escollida; però també hi va haver de seguida la influència del maniqueisme i del gnosticisme, corrents clarament menyspreadors de la condició sexual humana. Aquest pensament pagà va contaminar el cristianisme. A la Bíblia, per contra, hi trobem, ja en el Càntic dels Càntics, un gran elogi de l'amor entre l'home i la dona, alhora que Jesús parla magníficament del matrimoni. Teològicament es pot afirmar que el diàleg amorós dels esposos reproduceix a petita escala el diàleg amorós entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

Per què hi ha una visió pejorativa de la sexualitat, que ha arribat fins als nostres dies?

Un dia algun representant de l'Es-

“Un dia algun representant de l'Església demanarà perdó per com els confessors han torturat als confessionaris, sobretot les esposes”

Xavier Morlans és vicari de la parròquia de Santa Anna de Barcelona i un dels promotors de l'Hospital de Campanya.

glésia demanarà perdó per com els confessors han torturat als confesionaris, sobretot les esposes, a propòsit dels temes del seu matrimoni. És un capítol tristíssim. Durant molt de temps, pràcticament fins que no arriba el Concili Vaticà II amb el document *Gaudium et spes* (n. 49-52) (1965), l'imaginari col·lectiu catòlic llatí ha tingut una aprensió a la relació sexual que no propicia la disposició a viure la sexualitat dins el matrimoni amb la naturalitat i la bellesa amb què s'hauria de viure.

Caldria afegir-hi factors propis de l'Edat Mitjana?

Sí, a l'atracció per la virginitat i a la malfiança respecte de l'acte sexual dins del matrimoni legítim, s'hi afegeixen problemes de l'Edat Mitjana. El celibat, d'una banda, evitava que els rectors deixessin les propietats de la parròquia a mans dels fills, i de l'altra, facilitava que per al bisbe fos més fàcil disposar d'un home sol que no pas si tenia esposa i fills. Ara, passats tants segles i atenent als signes dels temps,

el Sínode reunit a Roma l'octubre del 2024 es plantejarà l'admissió d'homes casats al ministeri ordenat.

Exercicis espirituals de butxaca

El 6 de març presenta el llibre *De zero a Déu en 55 dies, que neixen temps de confinament pel Covid*.

El llibre neix durant els 55 dies del confinament estricte. Cada dia al matí enviava per WhatsApp un exercici espiritual pràctic per als voluntaris de l'Hospital de Campanya de Santa Anna, però també per a amics i coneguts. Eren primer uns paràgrafs de motivació sobre la importància de connectar amb el cor, l'òrgan interior, i després uns exercicis pràctics per propiciar-ho. Tot plegat requeria 15 minuts diaris de dedicació.

Quin recorregut interior proposa?

És un itinerari que va des de la percepció d'un mateix, la pròpia interioritat, passant per l'obertura als altres, fins a la dimensió espiritual i, d'aquesta, a Déu. L'itinerari ens per-

met descobrir que no és una cosa infantil pensar que hi ha un Déu personal que ens estima. Són com la versió de butxaca dels exercicis espirituals de sant Ignasi, que s'adrecen a l'home del carrer. Els deu últims exercicis són explícitament per obrir-se a Jesucrist, com a mediador de la relació amb Déu, i acaben amb una pregària d'entrega que està inspirada en la renovació de les promeses del baptisme que fem a la Vetlla Pasqual.

En una època d'auge de la mediació, quin és l'element distintiu de la proposta cristiana?

La proposta cristiana és d'una relació interpersonal entre nosaltres i el Tu, al qual ens volem adreçar o la veu del qual volem escoltar. Aquesta interpersonalitat és fonamental a l'hora de distingir les religions monoteistes de la resta de religions o del panteisme, que sosté que Déu, l'univers i nosaltres som el mateix. A partir de la relació amb el Tu, la proposta cristiana ens condueix a la comunitat i a la preocupació i el compromís pels germans. ■

Exposició sobre la producció de cera a l'Edat Mitjana

Es pot visitar fins al 12 de maig en dues seus: el Museu Diocesà de Barcelona i la catedral barcelonina

REDACCIÓ

El Museu Diocesà de Barcelona i la catedral barcelonina acullen, fins al proper 12 de maig, l'exposició *Tota la cera que crema*. Les espelmes a la catedral en l'Edat Mitjana, que explica el comerç, l'ús i la producció de cera a la catedral barcelonina entre els segles XIV i XVI.

La mostra, organitzada per l'Arxiu de la Catedral de Barcelona, està comissariada pels historiadors medievistes Lluís Sales i Carles Vela. Ha comptat també amb la col·laboració del Museu Diocesà de Barcelona.

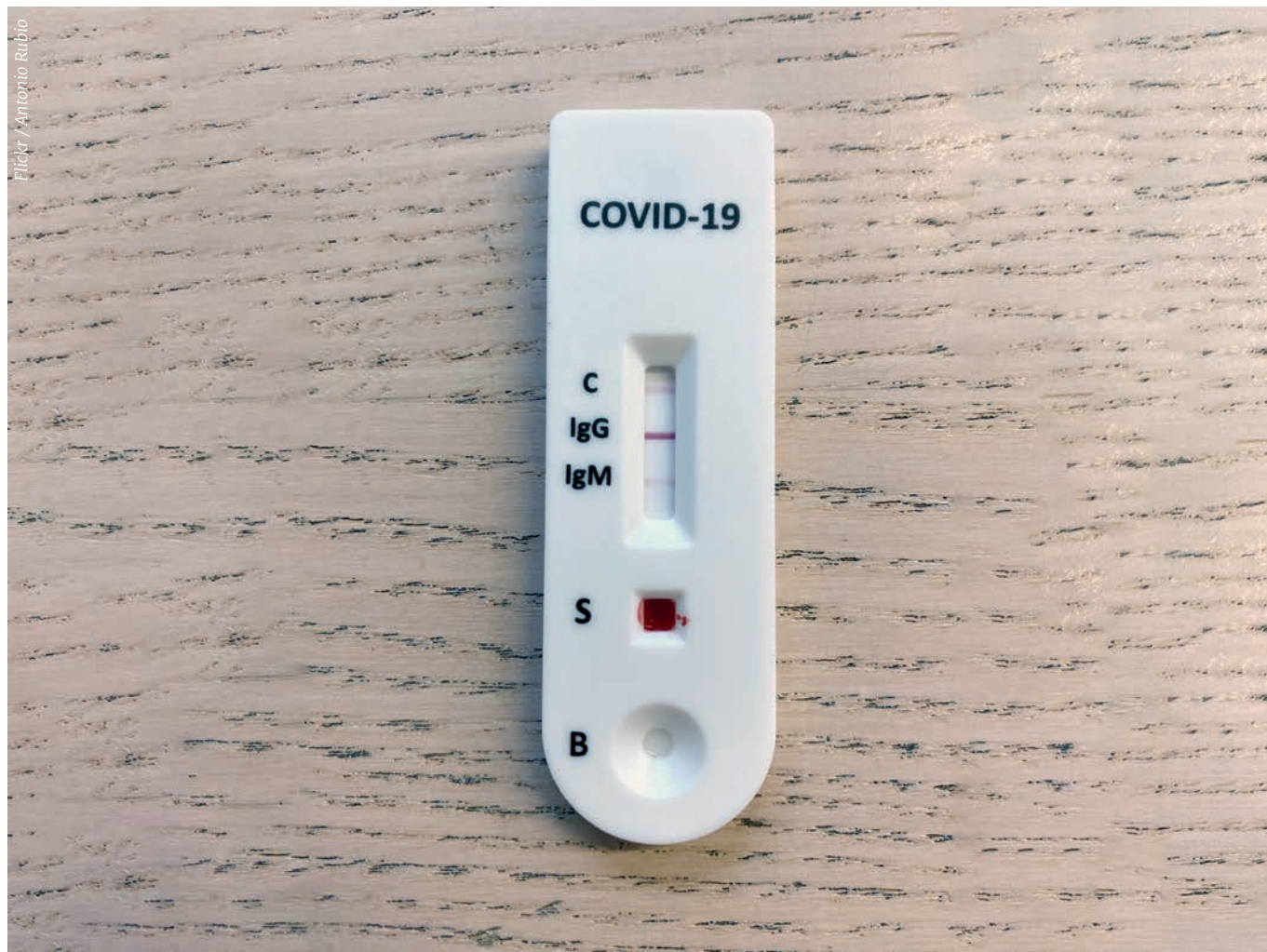
Al llarg del recorregut expositiu, a la planta baixa del museu, es descobren tota mena de curiositats, com ara els diferents usos que es feia de la cera, el procés de la seva importació, el moviment artístic que hi havia al

darrere de la producció o les seves diferents tipologies i colors. També el paper que va tenir a les celebracions litúrgiques i la importància que va arribar a adquirir, fins al punt d'esdevenir un producte de luxe amb un gran valor.

La mostra inclou una interessant visita a l'antiga cambra de la catedral de Barcelona, on s'elaborava la cera. Aquesta sala va ser habilitada poc abans de l'any 1518 amb el propòsit d'internalitzar el procés de manufactura de les candeles i els ciris. El visitant hi pot contemplar el forn original i alguns dels atuells que servien per tractar la cera i fabricar espelmes i ciris. Al costat de la cambra s'ha habilitat una sala annexa amb materials i textos diversos. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Alerta amb el Covid persistent

Els pacients del Covid persistent necessiten una recerca ben finançada i gestionada.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Ara ens trobem, socialment parlant, que considerem la pandèmia del Covid-19 ben superada i ja no prenem cap prevenció perquè tot ha passat. Tenim raó de fer-ho així? Potser no. M'acabo de trobar amb un llarg article d'una periodista nord-americana que explica que hem de comptar amb el

“Covid persistent” que, certament, és un fet comprovat. Com que el que diu es basa en una multitud d'entrevistes que ha pogut fer, crec que podem fer-li cas.

La seva investigació es remun- ta al 2020. En aquell moment ja es va notar, i ella ho comprovà, que hi havia hagut qui no feia com la majoria dels que s'havien contagiat del virus, que es curaven, gràcies a la medicació, en unes dues setmanes, sinó que al cap de sis setmanes encara els bullia la febre i els continuava el malestar. Per què era així? Ella consultà uns metges, els quals simplement li digueren que era una cosa poc usual. Però va continuar investigant i va comprovar que no era pas poc usual com li deien, sinó que fins i tot ja hi havia pacients afectats que havien aconseguit que

es formessin uns grups de suport a “pacients del Covid persistent” per poder ser més atesos. Era el maig del 2020. I què els ha passat, a aquests pacients? Que han estat víctimes durant mesos i anys de símptomes debilitants, com ara fatiga extrema, deteriorament cognitiu, dolor toràcic, dificultat per respirar i molt malestar després d'un esforç. I... n'hi ha encara ara amb aquests malestars.

I què hi diu, l'autora de l'article? “Que la llarga crisi del Covid està lluny de resoldre's. Els pacients del Covid persistent necessiten alguna cosa més que la confirmació del seu dolor, necessiten una recerca ben finançada i gestionada, el suport de la societat, uns llocs de treball adaptats i atencions.” Cosa que també creiem nosaltres. ■

TRADICIONS REMEIERES

La centaura o blavet

La centaura té eficients propietats diürètiques.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

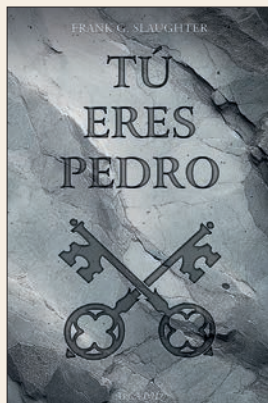
La centaura (llat., *Centaurea cyanus* i *Erythraea centaurium*; cast., *Aciano*, *escobilla*) és una planta remeiera que també és coneguda amb el nom de *blavet*, degut al blau intens de la seva flor, tot i que algunes espècies la fan rosada. Habitualment hom troba la centaura en els terrenys més aviat secs i compta amb eficients propietats diürètiques i, a més, també és força útil per temperar els atacs de gota i de reumatisme.

La centaura menor o *pericó vermell* (llat. *Centaurium umbellatum*) fa una flor vermellosa i, popularment, es coneix amb el nom d'*herba de santa Margarida*, puix que sol florir entorn del 20 de juliol, per la festa de santa Margarida d'Antioquia.

La centaura és una planta lleugerament laxant i aperitiva i, tradicionalment, s'ha emprat per rebaixar la febre. Té un gust molt amarg, tant, que els antics caputxins en deien *fel de la terra* i en els seus escrits de medicina popular posaren de manifest que la centaura té virtuts contràries a la naturalesa, car ajuda a rebaixar el sucre i, a més, gaudeix de propietats cicatritzants, ja que cura les ferides i asseca les nafres, especialment les bucals. D'aquesta herba remeiera santa Hildegarda de Bingen (†1179), doctora de l'Església, n'enaltí les seves peculiars virtuts guaridores, car la centaura, aplicada amb draps calents, tempera els dolors produïts per

fractures; (cf. *S. Hildegardis abbatissae Opera omnia*, P.L. 197, Parisiis 1882, cols. 1180–1181 "De Centaurea").

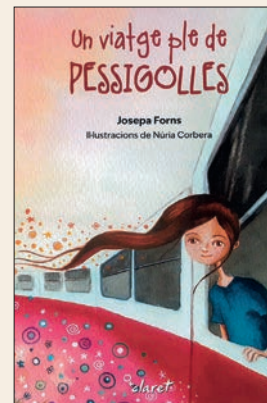
El vi de centaura gaudeix de nombroses propietats tonificants i digestives i, així, els encarregats de les apotecaries conventuals i monàstiques, seguint les indicacions aportades per santa Hildegarda, solien preparar un tònic amarg anomenat *vi de centaura* o *vi de santa Margarida*, que s'elaborava així: "*se prepara el vino de centaura echando un par de onzas de las sumidades en media azumbre de un buen Jerez* [: un litre, aproximadament] *u de otro vino generoso clarete, y se deja en maceración durante un novenario y luego se filtra el vino. Se toma una jícara antes de ir al refectorio*" (T.A., *Formulario*, s. f.). Aquest vi de centaura se solia donar als religiosos convalents i desganats. D'aquí a quinze dies us parlaré, si Déu vol, de l'herba travallera, que és una peculiar variant de la centaura. ■

FRANK G. SLAUGHTER*Tú eres Pedro*Ediciones Palabra, 2024,
352 pàg.

A través de les pàgines d'aquest relat èpic, el lector descobrirà la passió, el sacrifici i l'esperança que van marcar la vida de Pere, el pescador que es va convertir en el pilar de l'Església, i l'emocionant història dels primers cristians.

ODILE HAUMONTÉ*Elogio espiritual de la ternura*Editorial San Pablo, 2024,
124 pàg.

Aquest assaig ens mostra en què consisteix la tendresa, aquest desbordament que ens fa donar més de nosaltres mateixos, com un suplement d'amor. Un bàlsam sobre les ferides del nostre proïsme i del món.

JOSEPA FORNÈS (text) i NÚRIA CORBERA (il·lustracions)*Un viatge ple de pessigolles*

Editorial Claret, 2024, 58 pàg.

La Queralt i la seva mare inicien un gran viatge en tren. Passaran per estacions de diferents colors, compartiran experiències amb diversos viatgers i aprendran moltíssimes coses. La Queralt decideix fer un diari de tot el que viurà i veurà.

FRANCESC REINA PERAL*Desde la soledad del banco*

Editorial Círculo Rojo, 2024, 236 pàg.

En aquest volum l'autor ofereix una sèrie de "relats tristos però compromesos" sobre diverses temàtiques: la pobresa, la igualtat, la discriminació, la justícia o l'especulació. Defineix aquestes reflexions com "una cal·ligrafia de l'ànim".

EDUARD ANDREU PÉREZ*Un moment gigante*

Tarannà Edicions, 2024, 230 pàg.

L'Edi, afectat pel TEA (autisme), ens narra la seva vida i com, gràcies a la tècnica Comunicació Facilitada, ha pogut comunicar-se amb els altres, després de trenta anys sense poder-ho fer. Ha demostrat que persones com ell són intel·ligents i no se les ha de marginar.

PONÇ PUIGDEVALL*Una novel·la comercial*

Edicions de 1984, 2024, 320 pàg.

La placidesa quotidiana d'un estiu a Sant Feliu de Guíxols s'emplena de tensions entre els membres de la família Calvet (el matrimoni format per l'Artur i la Teresa, i els dos fills, la Magda i l'Oriol), entossudits a vendre's l'ànima i hipotecar el cor.

CRÍTICA DE CINE

Teresa i Concha i/o viceversa

MONTSE CLAVERAS

Doctora en Història de l'Art i
professora de Religió

El mes de desembre passat va morir l'actriu espanyola Concha Velasco. Quasi 500 anys abans havia mort santa Teresa d'Àvila. S'endevina què hi ha en comú entre les dues, oi? Doncs que una va ser interpretada per l'altra.

Aquest escrit és un homenatge a aquestes dues dones insignes.

Concha Velasco neix a Valladolid el 29 de novembre del 1939 i mor a Madrid el 2 de desembre del 2023. Actriu, ballarina, cantant, presentadora, va ser artista en el sentit ampli i profund de la paraula. Guardonada amb els premis més importants del ram, gaudí del beneplàcit, valoració, admiració i estimació del públic, de la crítica especialitzada i, cosa més difícil, dels companys de professió. La trajectòria professional de Concha Velasco ha estat brillant i tan ingent que és impossible ressenyar-la aquí. Ressaltem, això sí, la sèrie *Teresa de Jesús* que TVE va emetre l'any 1984, realitzada per Josefina Molina. Concha Velasco interpretà, magníficament, una de les dones més grans de la història i en va quedar fascinada. A ella, mentre la sèrie es veia, se li apropava el públic per demanar-li que beneís tota mena

d'ofrenes, tal va ser la seva unió amb el personatge.

Teresa de Jesús va néixer a Gotarrendura el 28 de març del 1515 i va morir a Alba de Tormes el 4 d'octubre del 1582 —aquella mateixa nit es va produir el canvi del calendari julià al gregorià, que afegia 11 dies; per això la festivitat de la santa és el 15 d'octubre. Monja carmelita i escriptora femenina cabdal a l'Espanya del segle XVI, amb una obra d'extraordinari valor teològic, místic i literari. Controvèrsia i perseguida per la Inquisició, va aconseguir, a pesar d'això, fundar diferents convents de reforma carmelita femenins i masculins. Santificada el 1622 pel papa Gregori XV i nomenada (per primer cop una dona) Doctora de l'Església, el 1970, pel papa Pau VI.

Totes dues van defensar, com a dones, la seva dignitat, independència i capacitat intel·lectual. Eren dones alegres i simpàtiques i amb el caràcter necessari per tirar endavant el que es proposaven.

Gràcies, Concha, eterna *chicayeyé*, per tantes bones estones que ens has donat.

Gràcies, Teresa, pel teu consell: “*Nada te turbe, nada te espante. Quien a Dios tiene nada le falta. Solo Dios basta.*” ■

AMB BON HUMOR

“TERESA DE JESÚS”

DIRECCIÓ: Josefina Molina
Sèrie dramàtica, 8 episodis
Espanya, 1984
Disponible a RTVEPlay

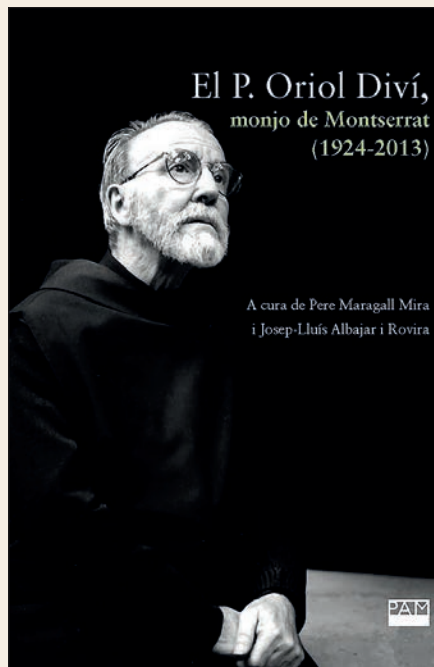
CRÍTICA LITERÀRIA

Vida d'un monjo cristià

EDUARD BRUFAU

Membre de la Fraternitat de Santa Maria de Togores

PERE MARAGALL i JOSEP-LLUÍS ALBAJAR

El P. Oriol Diví, monjo de Montserrat (1924-2013)
PAM, 2023, 262 pàg.

Coincidint amb el centenari del seu naixement, ha vist la llum aquest llibre sobre la vida i l'obra del P. Oriol M. Diví (1924-2013). El volum recull un bon nombre d'escrits del monjo de Montserrat (correspondència, poemes, notes personals, pregàries...) que, convenientment triats i ordenats per Pere Maragall i Josep-Lluís Albajar, permeten seguir sense discontinuïtat l'itinerari vital i espiritual d'aquest fill de sant Benet.

A través de la paraula del mateix P. Oriol, el lector anirà coneixent la seva ànima senzilla i profunda, des de la infantesa a Esplugues fins als darrers anys al monestir de la santa muntanya. Entremig es pot resseguir la vocació sacerdotal, la crida monàstica i els viatges a comunitats de referència (Taizé, Maredsous, Montecassino...). Especialment rellevant va ser la seva llarga estada a Tantur (1971-1979 i 1983), experiència d'ecumenisme monàstic a Terra Santa que amarrà profundament l'ànima del nostre monjo. El llibre també segueix molt de prop la vocació artística del P. Oriol. Destacat dibuixant, va excel·lir d'una manera especial en l'art de la xilografia, i amb aquesta tècnica va donar forma a nades, *exlibris*, estampes i goigs il·lustrats, una mostra de les quals queda recollida en el llibre. Així mateix, el lector podrà fer un tast de la delicada obra poètica del monjo-artista, majoritàriament inèdita fins ara.

El llibre aconsegueix dibuixar diferents aspectes de l'espiritualitat del P. Oriol, com ara la seva vivència de l'ecumenisme, que el feia sentir-se afí al cristianisme oriental, sobretot a sant Silouà del mont Athos. Qui s'endinsi en els escrits del P. Oriol tindrà la sort de conèixer de primera mà com és la fe cristiana: tan simple com profunda, amarada de bondat i humilitat, conscient de la presència del mal, però allunyada de tota polèmica agra. En trobar-se amb aquest monjo que tenia els ulls fits en Jesús, el lector cristià experimentarà una sana vergonya davant la mirada transfigurada del P. Oriol. ■

UN NOU LLINDAR

Llibertat i aliança

En una societat "líquida", com molts avui la contemplen, serà necessari plantejar-se, dins el procés de conversió de retorn a l'Evangelí, com podem aportar elements positius, fermes i convincts, per ser feels al projecte que Déu té sobre cadascun de nosaltres i que es desprèn de tot el que diu i fa Jesús. Per això, si som conscients del que succeeix a escala mundial i en el nostre entorn més immediat, algú ha dit que potser hauriem de tornar als deu manaments per assegurar una ètica de mínims i donar una certa "solidesa" al comportament personal i a la convivència humana.

Avui les societats necessiten uns principis comuns i estables que siguin assumits per tothom i que ajudin a promoure la dignitat humana, el bé comú, i siguin un referent per a la seva dimensió transcendent. Ho llegim a la Bíblia i sobretot a l'Evangelí, quan, termes com "llibertat" i "aliança" seran els que protegeixin els drets més elementals contra qualsevol forma d'atropellament. Són els qui expliquen el sentit de la Pasqua com a memorial de la llibertat i l'aliança amb Déu.

Jesús dona sentit complet a la llei quan hi posa com a fonament l'amor. Per això, haurem d'assegurar el creixement necessari cap a la maduresa cristiana quan passem de la llei escrita a la llei del cor. Jesús ens ho fa veure en la seva trobada amb un jove ric al qui li recorda el compliment de la llei, però a la vegada li proposa viure-la a fons amb la crida personal fins a dir-li "Si vols ser més perfecte..." Ho completa amb l'oferta de conversió a Ell quan li diu "Vine i segueix-me". Per això, els deu manaments —la llei— ens serveixen si hi afegim el complement que Jesús hi posa, el referent de l'amor.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Mercè Alonso, Pilarín Bayés, Esther Borrego,
Eduard Brufau, Joan Buscà, Pilar Casals,
Montse Claveras, Montserrat Creus, Joan
Elias, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Ignasi
Miranda, Glòria Monés, Consol Muñoz,
Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat,
Meritxell Plana, Quique, Valentí Serra, Se-
bastià Taltavull, Lluç Torcal, Eduard Vidal

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

 Agenda

Barcelona

AMICS DE L'ORGUE DE LES CORTS

El **diumenge 3 de març**, a les 18.00,
concert de Quaresma amb joves or-
ganistes dirigits per Eudald Dantí a la
parròquia de Santa Maria del Remei
de les Corts (pl. Concòrdia, 1 - Bar-
celona).

**SETMANA MUNDIAL DE L'HARMO-
NIA INTERCONFESSIONAL**

El **dimecres 6 de març**, a les 18.30,
acte commemoratiu amb l'actuació
musical de Burruezo & Nur Camera-
ta a l'Institut d'Estudis Catalans (c/
Carme, 47 - Barcelona).

MN. XAVIER MORLANS

El **dimecres 6 de març**, a les 19.00, a
la parròquia de Santa Anna de Barce-
lona, Mn. Xavier Morlans presenta el
seu llibre *De zero a Déu en 55 dies* amb
Josep Rambla, Gabriel Jaraba, Goretti
Pomé i Josep Otón.

**ORDE SEGLAR DELS SERVENTS DE
MARIA**

El **divendres 8 de març**, a les 19.30,
res de la corona dels Dolors; a les
20.00, missa, a la capella dels Do-
lors de Badalona. Vestició de la
imatge i representació del retaule
i misteri de Santa Maria vestida de
dol.

QUARESMA

El **cap de setmana del 8 al 10 de
març**, recés de Quaresma *El desert, lloc
de prova i trobada* amb Xavier Melloni,
s.j. Espai d'Interioritat Pare Palau, c/
Immaculada, 53 - Barcelona, tel. 938
233 108.

**RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒ-
LICA EN L'ESPERIT**

El **cap de setmana 9 i 10 de març**,
trobada anual a Martí Codolar (av.
Cardenal Barraquer, 15 - Barcelona)
amb el lema *Els qui viuen en Crist són
una creació nova* (2 Co 5,17). Predica-
dor: Mn. Josep M. Escorihuela. Aco-
llida dissabte a les 10.00 i diumenge
a les 9.30. Informació: Sandra Cár-
denas (WhatsApp 605 374 163, san-
dracardenasvillabona@gmail.com),
Carla Costa (WhatsApp 657 691 402,
mcosta463@gmail.com) i www.renovacio.cat.

Girona

JOVES

El **diumenge 3 de març**, a les 19.00,
conferència de Cris Cons sobre *Amor i
sexe* per a joves al Casal Bisbe Carta-
ña de Girona.

**Sant Feliu de Llobregat
LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA**

Del **diumenge 10 de març al dime-
cres 1 de maig**, nova temporada de
La Passió, espectacle centenari amb
orquestra i cor en directe i tecnologia
d'avantguarda. Dues opcions: matí i
tarda, i un nou format de dues hores
i mitja de durada. Més informació:
tel. 937 771 587.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 22 al 24 de
març**, audició musical de l'oratori
Saül de Händel amb el P. Jordi-Agus-
tí Piqué. Més informació: associacio.
casespi.miracle@gmail.com.

Tarragona

SETMANA SANTA DE REUS

El **diumenge 3 de març**, a les 17.30, al
santuari de la Mare de Déu de Miseri-
còrdia, solemne via crucis. Organitza:
Arxiconfraria del Sant Crist de la Creu.

APOSTOLAT SEGLAR

El **dissabte 9 de març**, a les 10.00,
jornada *Primer anunci: Poble de Déu
unit en la missió*, al Seminari de Tar-
ragona. Inscripcions: <https://forms.igle/UrcTBc6oUkYAZ4NP8>.

Vic

ESPIRITUALITAT

El **dimarts 5 de març**, a les 19.30, Jor-
di-Agustí Piqué parla sobre *Comenta-
ri sobre les set paraules de Crist a la creu,
de F.J. Haydn* als locals parroquials de
Santa Maria d'Igualada.

**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**

Perquè qui arrisca la vida per l'Evan-
geli contagii a l'Església el seu valor
i impuls missioner

F. XAVIER SIMARRO

Autor d'“Un net i un avi. Vuitanta dies junts”

“Gràcies a la fe i a Déu, el Biel és un camí a recórrer”

CARME MUNTÉ MARGALEF

F. Xavier Simarro és autor de llibres de poesia, però aquest darrer que presenta és més aviat una mena de dietari espiritual. *Un net i un avi. Vuitanta dies junts* (Stonberg Editorial) és un recull de reflexions a partir de la relació entre l'avi, el Xavier, i el net, el Biel, un nen amb discapacitat pel fet d'haver nascut prematur —30 setmanes i 950 grams de pes. Simarro viu a Cornellà de Llobregat, ha estat mestre d'educació especial i està molt vinculat a la Fraternitat Missionera Verbum Dei.

Podem definir *Un net i un avi* com un llibre de pregàries?

El vaig començar a escriure pensant que havia de ser un llibre de pregàries, però em vaig quedar encallat durant mesos. Finalment, ha esdevingut un dietari de vuitanta moments viscuts amb el Biel, a partir de l'experiència de portar la nostra vida quotidiana a la pregària.

El llibre té una prèvia: el poemari *Fràgil*. Què va suposar per a la vostra família l'arribada d'un nen tan fràgil?

A *Fràgil* explico que va ser com si s'hagués punxat un globus. Com qualsevol família havíem generat una idea del primer fill i del primer net, però aquest globus es va punxar en el moment en què per culpa d'una alteració sobtada de la

pressió arterial es va precipitar el part. Els 30 poemes de *Fràgil* són una manera d'elaborar el dol. El llibre *Un net i un avi* aborda la relació que vaig establint amb el Biel, que ara té 4 anys.

L'expertesa d'haver estat mestre és un grau?

M'ajuda però alhora és font de preocupació. Molt aviat vaig dir a la meua filla i al seu marit que el Biel tenia autisme, però van passar mesos fins que no va arribar el diagnòstic del trastorn de l'espectre autista (TEA). Em va semblar que el fet de pronunciar la paraula “autisme” era una manera d'anar preparant-nos com a pares i com a avis. Dit això, vaig tenir clar que em volia relacionar amb el Biel com l'avi, no com el mestre d'educació especial.

Escriu que el Biel “aferma i afebleix alhora la meua fe. És una passió, una alegria i un dolor”. Com es viu aquesta ambivalència entre l'acceptació i la rebel·lió?

La gènesi del llibre parteix d'un “encàrrec” de les missioneres Verbum Dei, en concret de l'Antònia Maria. El Biel apareixia com a motiu de moltes de les pregàries que preparava per als nostres recessos mensuals i em va suggerir que en fes un llibre que fos d'ajuda per a altres persones. El Biel podria ser una tragèdia i un dolor insuportable, però gràcies a la fe i a Déu, és un camí a recórrer.

Com és l'experiència de ser avi del Biel?

L'experiència és contradictòria. Hi ha moments en què lamento totes les coses que no he pogut fer. Quan era més petit no es deixava tocar i, per això, mai no li vaig canviar un bolquer, ni li vaig donar un biberó o el vaig abraçar. Ara, com que es va creant el vincle entre avi i net, m'ho passo molt bé amb ell. El Biel és un nen molt divertit i té un somriure que s'encomana. Per damunt de tot és una gran alegria. ■

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT